

UZASADNIENIE

Celem ustawy jest stworzenie formalno-prawnych podstaw, które umożliwią wyłączenie analogowej telewizji naziemnej do dnia 31 lipca 2013 r. i wprowadzenie cyfrowej telewizji naziemnej. Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, dokumencie opracowanym w ramach prac Międzyresortowego Zespołu do Spraw Telewizji i Radiofonii Cyfrowej w Polsce, powołanego na mocy zarządzenia nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 2006 r.¹⁾, proces transformacji analogowo-cyfrowej (tzw. switch-over) jest procesem wieloletnim, a jego długość zależy od wielu czynników. Zadaniem rządu jest – uwzględniając te czynniki – określenie ostatecznego terminu wyłączenia nadawania analogowego (tzw. switch-off). Wprowadzenie telewizji cyfrowej jest przedsięwzięciem w skali globalnej i procesem nieuchronnym. Polska nie może pozostawać w tyle za innymi państwami, które już rozpoczęły proces cyfryzacji, a niektóre zakończyły.

Obecnie brakuje uregulowań prawnych, które umożliwiłyby przeprowadzenie tego procesu w sposób zapewniający powszechną dostępność cyfrowego sygnału telewizyjnego dla gospodarstw domowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności nie są uregulowane prawnie kwestie związane z organizacją i funkcjonowaniem multipleksów, operatorami multipleksów, czy też przeprowadzeniem kampanii dotyczącej telewizji cyfrowej.

Z uwagi na zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jak i ustawy o radiofonii i telewizji, nie jest także uzasadnione, aby uregulowanie spraw związanych z wyłączeniem analogowej telewizji naziemnej i wprowadzeniem naziemnej telewizji cyfrowej, w tym w szczególności w zakresie organizacji i funkcjonowania multipleksów, nastąpiło wyłącznie w drodze nowelizacji obu ustaw. W szczególności z uwagi na ograniczony czas obowiązywania niektórych z projektowanych regulacji, za uzasadnione należy uznać rozwiązanie polegające na opracowaniu samoistnego aktu prawnego dotyczącego kwestii wdrożenia w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej.

Szybkie wejście w życie nowej regulacji prawnej umożliwiającej wyłączenie analogowej telewizji naziemnej i wprowadzenie naziemnej telewizji cyfrowej jest także uzasadnione

---

¹⁾ ze zmianami wprowadzonymi na mocy zarządzenia nr 74 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2008 r.

koniecznością zrealizowania zobowiązań Polski jako państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W obecnym stanie faktycznym Polska jest jednym z ostatnich krajów Unii Europejskiej, który wprowadza naziemną telewizję cyfrową i przygotowuje się do wyłączenia analogowej transmisji telewizyjnej. Ostateczny termin wyłączenia nadawania analogowego, zgodnie z Porozumieniem GE06 zawartym w Genewie w 2006 r. w czasie Regionalnej Konferencji Radiokomunikacyjnej ITU, to 17 czerwca 2015 r. Komisja Europejska rekomenduje początek 2012²⁾, przy czym Komisja Europejska decyzję w kwestii ustalenia i realizacji harmonogramu zaprzestania nadawania analogowego pozostawia w gestii państw członkowskich. Większość państw członkowskich UE dokona wyłączenia analogowego w 2012 r. Ostateczny termin wyłączenia nadawania analogowego w Polsce to 31 lipca 2013 r.

Ponadto jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce w ramach realizacji zadania dotyczącego opracowania strategii przejścia z techniki analogowej na cyfrową, w tym określenia warunków wyłączenia emisji analogowej, telewizja cyfrowa z całym otoczeniem i możliwościami, które za sobą pociąga, jest olbrzymią szansą nie tylko poszerzenia oferty programowej niedostępnej dziś dla wielu obywateli z powodów ekonomicznych i technologicznych, ale również szansą uzyskania powszechnego dostępu do informacji, usług, edukacji i rozrywki. Jak wskazano w powyższym dokumencie dodatkowo korzyści z takiego przejścia odniosą głównie nadawcy przez zmniejszenie kosztów nadawania oraz użytkownicy częstotliwości z uwagi na efektywniejsze wykorzystanie widma radiowego i w konsekwencji możliwość wygospodarowania zdecydowanie większych zasobów częstotliwości.

W Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce wskazano także na istotny aspekt społeczny dotyczący uruchomienia naziemnej telewizji cyfrowej. Wartość dodana to możliwość tworzenia przy pomocy nadawania cyfrowego społeczeństwa informacyjnego, społeczeństwa opartego na wiedzy, jak również wyzwolenie kreatywności wielu podmiotów mogących uczestniczyć w tworzeniu komercyjnych aplikacji. Uruchomienie interaktywności jest kluczowym elementem tworzenia społeczeństwa informacyjnego zmniejszającym w sposób

---

²⁾ Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions on accelerating the transition from analogue to digital broadcasting - COM(2005)204, oraz Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: EU spectrum policy priorities for the digital switchover in the context of the upcoming ITU Regional Radiocommunication Conference 2006 (RRC-06) – COM(2005)461.

znacznego wykluczenia cyfrowego. Nadziemna telewizja cyfrowa umożliwi dostęp do informacji dla prawie 100 % ludności Rzeczypospolitej Polskiej przy wykorzystaniu istniejącej infrastruktury analogowej. Ponadto odbiorca naziemnej telewizji cyfrowej z biernego widza może stać się współtwórcą programu i świadomym konsumentem.

W aspekcie ekonomicznym i technologicznym wprowadzanie naziemnej telewizji cyfrowej jest konieczne w szczególności z uwagi na wyczerpanie zasobów częstotliwości potrzebnych do transmisji analogowych, ich zawodność i kosztowność. Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, podstawową zaletą nadawania cyfrowego jest – w porównaniu do nadawania analogowego – bardzo duża oszczędność częstotliwości radiowych, co w efekcie przekłada się na możliwość zaoferowania dużo bogatszej oferty programowej o lepszej technicznie jakości oraz dodatkowych usług interaktywnych, które nie są dostępne w technologii analogowej, a także wykorzystanie części zajętych dzisiaj przez telewizję analogową częstotliwości na inne nowoczesne usługi, w szczególności na rozwijanie szerokopasmowych sieci transmisji danych na obszarach wiejskich.

Wdrożenie telewizji cyfrowej będzie stanowić zatem zasadniczy zwrot technologiczny. W chwili obecnej coraz bardziej zauważalne stają się ograniczenia obecnie wykorzystywanych analogowych telewizyjnych systemów transmisyjnych: niedostateczna jakość obrazu i dźwięku, konieczność stosowania wyniesionych anten odbiorczych i dodatkowych wzmacniaczy antenowych, ograniczona możliwość przesyłania danych dodatkowych, brak możliwości interakcji ze strony widza, niewspółmiernie duże (w porównaniu do innych współczesnych systemów łączności radiowej) wykorzystanie zasobów częstotliwości radiowych.

Transmisja cyfrowa eliminuje te niedogodności, w szczególności umożliwiając:

- uzyskanie znaczącej poprawy jakości obrazu (np. HDTV) i dźwięku,
- zwiększenie efektywności wykorzystania widma częstotliwości radiowych. W związku z tym możliwe będzie: zwiększenie oferty programowej, obniżenie kosztów nadawania przypadających na pojedynczy program, wygospodarowanie dodatkowych zasobów częstotliwości do wykorzystania w przyszłości dla rozszerzenia oferty lub dalszego zwiększenia realizmu przekazu (tzw. telewizja wysokiej rozdzielczości HDTV), bądź w innych rodzajach systemów radiokomunikacyjnych, np. kolejnych generacjach systemów łączności ruchomej,

- nadawanie w różnych formatach obrazu (dotychczasowym 4:3 lub panoramicznym 16:9),
- równoległe nadawanie kilku ścieżek dźwiękowych oraz danych dodatkowych (np. napisów).

Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej pozwoli także na rozwój usług dodatkowych (np. EPG, pay-per-view, VOD, NVOD, Internetu, usług bankowych, e-commerce), w tym o charakterze interaktywnym. Cyfryzacja telewizji umożliwi także konwergencję telewizji z innymi technikami cyfrowymi (np. GSM, UMTS, GPS). Naziemna telewizja cyfrowa umożliwi także dostęp do większej ilości wersji językowych programu telewizyjnego, umieszczanie na ekranie dodatkowych informacji czy wprowadzanie „kodów rodzicielskich”, blokujących dzieciom dostęp do programów przeznaczonych tylko dla widzów dorosłych.

Koszt emisji cyfrowego sygnału programu telewizyjnego będzie także niższy niż obecnie, a przy tym zmiana sposobu emisji (z analogowej na cyfrową) będzie miała pozytywny wpływ na ochronę środowiska (niski poziom promieniowania z uwagi na mniejszą moc stacji nadawczych, co przekłada się na mniejsze zużycie energii elektrycznej, niski poziom zakłóceń interferencyjnych).

Uzasadnienie szczegółowe

Niniejszy projekt w zakresie zastosowanej terminologii zostanie dostosowany do ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw uchwalonej w dniu 4 marca 2001 r., implementującej postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, po wejściu w życie tej ustawy.

Tytuł ustawy

Tytuł „ustawa o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej” ma na celu zwięzłe określenie przedmiotu ustawy. Użyte w tytule pojęcie „naziemna telewizja cyfrowa” występuje w ustawie – Prawo telekomunikacyjne, niemniej brakuje prawnych uregulowań, które

pozwalaby na unormowanie stanu faktycznego związanego z wdrażaniem naziemnej telewizji cyfrowej.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1

W przepisach ogólnych rozdziału pierwszego określony został zakres spraw regulowanych ustawą i podmiotów, których ona dotyczy, a także cele nowych uregulowań prawnych. Zgodnie z art. 1 ust. 1 projektu konieczne jest, aby ustawa ta określała:

- 1) sposób wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej;
- 2) zasady wyłonienia operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 3) obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 4) obowiązki nadawców: Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizji Puls Sp. z o.o., rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, oraz ministra właściwego do spraw łączności, w zakresie kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej.

Podstawowe cele, jakie powinny zostać osiągnięte przez nowe regulacje, to stworzenie warunków do:

- 1) wyłączenia nadawania analogowej telewizji naziemnej i wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej;
- 2) rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną;
- 3) zapewnienia powszechnej dostępności cyfrowego sygnału telewizyjnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) organizacji multipleksu I i II;
- 5) przeprowadzenia kampanii informacyjnej dla obywateli Rzeczypospolitej Polskiej o wdrożeniu telewizji cyfrowej.

Art. 2

Art. 2 zawiera objaśnienia użytych w ustawie określeń i skrótów.

Zgodnie z założeniami art. 2 zawiera definicje pojęć „okresu przejściowego” oraz „użytkownika”.

W odniesieniu do pojęcia „nadawcy” za celowe uznano odwołanie się do jego rozumienia na gruncie obowiązującej już ustawy o radiofonii i telewizji.

Jeżeli chodzi o pojęcia „multipleksu” „sygnału multipleksu”, „operatora sieci nadawczej”, „odbiornika cyfrowego” oraz „operatora multipleksu”, to z uwagi na fakt, iż wprowadzane definicje nie mają charakteru czasowego, związanego z samym procesem wdrażania w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej, należało je na stałe wprowadzić do porządku prawnego przez dokonanie odpowiednich zmian w ustawie – Prawo telekomunikacyjne. W związku z tym w art. 2 umieszczono przy tych pojęciach jedynie stosowne odesłania do konkretnych przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne, natomiast właściwe definicje zostały zamieszczone w art. 22 zawierającym wprowadzane ustawą zmiany do ustawy – Prawo telekomunikacyjne. W zakresie definicji odbiornika cyfrowego trzeba dodatkowo zaznaczyć, iż występuje ona już w systemie prawnym i została określona w załączniku do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych (Dz. U. Nr 221, poz. 1742), w pkt 3.1.

Art. 3

Przepis ten określa, że wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej polega na równoczesnym rozpowszechnianiu, w okresie przejściowym, programów telewizyjnych w sposób analogowy i w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną i zakończeniu rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez nadawców: Telewizja Polska S.A., Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o.

Przepis ten jednocześnie wskazuje, że wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej odbywać się będzie etapami na poszczególnych obszarach terytorium RP. Terminy te określa decyzja

Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE”. Jednakże terminy te nie mogą być późniejsze niż dzień 31 lipca 2013 r.

Art. 4

W związku z tym, że niniejszy projekt ustawy powinien określać między innymi termin zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną na terytorium RP, w przepisach ogólnych rozdziału pierwszego jest zawarty również przepis nakładający na Telewizję Polską S.A., rozpowszechniającą w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz regionalne programy telewizyjne w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, a także na nadawców Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o., rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy programy na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną obowiązek zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do tego wykorzystywanych, w terminie nie później niż 31 lipca 2013 r. Zakres regulacji dotyczący obowiązku zaprzestania nadawania w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną nie powinien dotyczyć nadawców regionalnych (lokalnych), którzy nadają na stosunkowo niewielkich obszarach.

W związku z powyższym przepis precyzyjnie określa zarówno nadawców, jak i programy telewizyjne rozpowszechniane przez tych nadawców. W przypadku programów telewizyjnych nadawanych przez nadawców Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. niezbędne było określenie ich w sposób opisowy, gdyż nazwy tych programów mogą ulec zmianie. Natomiast nazwy programów telewizyjnych rozpowszechnianych przez Telewizję Polską S.A. zostały wprost wskazane w ustawie z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, dlatego możliwe było posłużenie się ich nazwami także w niniejszym projekcie ustawy. Pozostałe przepisy ustawy zawierają wielokrotne odesłania do podmiotów i programów wskazanych w art. 4.

Z uwagi na fakt, iż harmonogram zaprzestania rozpowszechniania programów telewizyjnych drogą rozsywczą naziemną w sposób analogowy jest także określany decyzją Prezesa UKE, należało jednocześnie przewidzieć, iż w przypadku gdy termin zakończenia okresu

przejściowego zostanie określony w decyzji Prezesa UKE, nadawca rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy ww. program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, jest obowiązany do zaprzestania wykorzystywania wykorzystywanych do tego częstotliwości w tym terminie. Termin zakończenia okresu przejściowego nie może jednak być późniejszy niż 31 lipca 2013 r.

Oznacza to, iż terminem zaprzestania na terytorium RP wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania programu w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną jest co do zasady dzień 31 lipca 2013 r., chyba że wcześniej termin został lub zostanie określony w decyzji Prezesa UKE.

Termin ten umożliwi:

1) dokonanie konwersji z nadawania analogowego na cyfrowe, w trakcie której w okresie przejściowym trwać będzie równoległe nadawanie programów telewizyjnych w sposób analogowy i cyfrowy, przy czym emisje cyfrowe włączane będą stopniowo na terenie Polski, zgodnie z harmonogramem włączeń, określonym w decyzji Prezesa UKE;

2) przygotowanie się mieszkańców Polski do odbioru programów telewizyjnych nadawanych w sposób cyfrowy – w tym czasie odbiorcy zdążą uzupełnić (w przypadku zakupu tzw. set top-boxów) albo wymienić (w przypadku odbiorników zintegrowanych) urządzenia odbiorcze.

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce Komisja Europejska na bieżąco monitoruje postępy państw członkowskich w zakresie wdrażania telewizji cyfrowej. Zgodnie z danymi przedstawionymi w dokumencie Komisji Europejskiej ze stycznia 2009 r.³⁾ Polska jest jedynym państwem, które opóźnia się w tym procesie. W połowie lutego 2009 r. Komisja Europejska poinformowała⁴⁾, że prawie wszystkie państwa członkowskie są gotowe dotrzymać terminu 2012 r.

Ponadto, w celu ułatwienia mieszkańcom Polski przygotowania się do odbioru programów telewizyjnych nadawanych w sposób cyfrowy przewidziano, że minister właściwy do spraw łączności oraz Prezes UKE, zamieszczają informacje o okresie przejściowym na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej odpowiednio urzędu obsługującego ministra

---

³⁾ Information from Member States on switchover to Digital TV (COCOM09-01), styczeń 2009.

⁴⁾ Press release „EU Member States on course for analogue terrestrial TV switch-off”, IP/09/266, 16 lutego 2009 r.

właściwego do spraw łączności (Ministerstwo Infrastruktury) oraz Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Przedmiotowy zapis jest konieczny przede wszystkim z tego powodu, że dostęp do treści decyzji administracyjnej mają co do zasady same strony konkretnego postępowania administracyjnego. Z uwagi zatem na fakt, iż ww. harmonogram zaprzestania rozpowszechniania programów telewizyjnych drogą rozsiewczą naziemną w sposób analogowy jest także określany decyzją Prezesa UKE, należało zapewnić powszechny dostęp do informacji w powyższym zakresie. Prezes UKE zostanie ponadto zobowiązany do niezwłocznego informowania ministra właściwego do spraw łączności o zmianach terminów rozpoczęcia i zakończenia okresu przejściowego, tak aby minister był na bieżąco informowany o wszelkich modyfikacjach ustalonego wydanymi już decyzjami harmonogramu.

Art. 5

Zgodnie z art. 50 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, odrębne pole eksploatacji w zakresie utrwalania i zwielokrotniania utworu stanowi w szczególności wytwarzanie określoną techniką egzemplarzy utworu, w tym techniką drukarską, reprograficzną, zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową. Natomiast zgodnie z art. 50 pkt 3 ww. ustawy odrębne pole eksploatacji w zakresie rozpowszechniania utworu w sposób inny niż określony w pkt 2 – publiczne wykonanie, wystawienie, wyświetlenie, odtworzenie oraz nadawanie i reemitowanie, a także publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez niego wybranym.

Wskutek tego objęte jest ono obowiązkiem zapłaty odpowiedniego wynagrodzenia na rzecz uprawnionych z tytułu korzystania z utworu na odrębnym polu eksploatacji. W projektowanej ustawie zakłada się jednak konwersję technologii analogowej w cyfrową, co oznacza, że domaganie się wynagrodzenia z praw autorskich do utworów utrwalonych uprzednio w technologii analogowej nie jest zasadne. Dlatego należy doprecyzować, że nadawanie programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, który uprzednio był nadawany w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, nie stanowi odrębnego pola eksploatacji w rozumieniu art. 50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Art. 6

Z uwagi na fakt, że nie można wykluczyć sytuacji, w których słuszny interes konkretnego nabywcy będzie przemawiał za zapewnieniem mu możliwości nabycia odbiornika cyfrowego niespełniającego wymagań technicznych, przewidziano, że będzie to możliwe, ale tylko pod warunkiem pisemnego poinformowania o tym fakcie nabywcy przez przedsiębiorcę najpóźniej w chwili zawarcia umowy i pisemnym potwierdzeniu zapoznania się przez nabywcę z tymi informacjami. W przypadku umów sprzedaży zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość warunek ten zostanie spełniony w razie poinformowania nabywcy o ww. fakcie przy użyciu środka porozumiewania się na odległość najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy i potwierdzeniu zapoznania się z tą informacją przez nabywcę.

Należy zauważyć, że art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.) stanowi, że sprzedawca dokonujący sprzedaży w Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany udzielić kupującemu jasnych, zrozumiałych i niewprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. W szczególności należy podać: nazwę towaru, określenie producenta lub importera, znak zgodności wymagany przez odrębne przepisy, informacje o dopuszczeniu do obrotu w Rzeczypospolitej Polskiej oraz, stosownie do rodzaju towaru, określenie jego energochłonności, a także inne dane wskazane w odrębnych przepisach.

Przedmiotowe unormowania zostały uzupełnione o regulację zobowiązującą sprzedawców do umieszczania informacji o następującej treści: „Jedynie odbiorniki cyfrowe zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru naziemnych transmisji telewizyjnych umożliwiają odbiór naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”, w miejscu dla niego widocznym i łatwo dostępnym. Przepis ten ma na celu uświadomienie nabywców, iż sprzedaż odbiorników niespełniających ww. wymagań, może nastąpić jedynie po ich uprzednim powiadomieniu o tym fakcie. Jednocześnie taki zakres informacji wydaje się być wystarczający, albowiem w przypadku, gdyby konkretny odbiornik cyfrowy nie spełniał tych wymagań, przedmiotowe regulacje

nakładają na przedsiębiorcę obowiązek poinformowania o tej okoliczności nabywcy, a tym samym zabezpieczają jego prawa.

W związku z faktem, że obowiązki, o których mowa powyżej, ze swojej istoty powinny być ograniczone w czasie, postanowiono, iż wygasną one z dniem 31 lipca 2014 r. Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż wprowadzany obowiązek wiąże się z koniecznością podjęcia określonych działań przez przedsiębiorców, np. odpowiedniego dostosowania stron internetowych, w wyniku przeprowadzonych konsultacji społecznych ustalono 30-dniowy termin *vacatio legis* dla przedmiotowych regulacji.

Ponadto konieczne było doprecyzowanie, co powinno zawierać oświadczenie nabywcy potwierdzające fakt poinformowania go przez sprzedawcę o niespełnianiu przez odbiornik cyfrowy wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, a także w jakiej formie powinno być złożone oraz w jakim okresie ma być przechowywane przez sprzedawcę. W związku z tym przewidziano, iż oświadczenie powinno zostać złożone na piśmie – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo przy użyciu środka porozumiewania się na odległość w sposób zapewniający identyfikację osoby je składającej – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oraz powinno zawierać imię i nazwisko nabywcy. Określono także, iż przedsiębiorca będzie zobowiązany do przechowywania ww. oświadczeń nabywców przez okres 2 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały złożone. W zakresie chwili złożenia oświadczenia przez nabywcę zastosowanie znajdują przepisy części ogólnej Kodeksu cywilnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 61 § 1 Kodeksu cywilnego oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Zgodnie natomiast z § 2 tego przepisu oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.

Projektowana regulacja dotyczy jedynie przedsiębiorców, których działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, albowiem w chwili obecnej sprzedaż analogowych odbiorników telewizyjnych stanowi jedynie znikomy margines ogólnej liczby sprzedaży odbiorników służących do odbioru transmisji telewizyjnych.

Rozdział 2

Operator multipleksu I i operator multipleksu II

Art. 7

Przede wszystkim należało uregulować, jakie podmioty wejdą w skład operatora multipleksu I. W związku z tym postanowiono, iż Telewizja Polska S.A., na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodyfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, oraz nadawcy programów telewizyjnych, którzy uzyskali koncesje, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, stają się operatorem multipleksu I.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego artykułu, Telewizja Polska S.A. rozpowszechnia w multipleksie I programy telewizyjne „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz programy regionalne właściwe dla danego regionu do dnia pokrycia sygnałem tych programów co najmniej 95 % ludności przy wykorzystaniu częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu III na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r.

Przyjęta w tekście ustawy data całkowitego wyłączenia sygnału analogowego, tj. 31 lipca 2013 r. wynika z prognozowanego harmonogramu wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Narastające opóźnienia realizacji dotychczasowych harmonogramów stawiają jednak pod znakiem zapytania realność pełnego uruchomienia multipleksu III, przeznaczonego w całości na potrzeby Telewizji Polskiej S.A. w planowanym terminie 31 lipca 2013 r. W tej sytuacji niewłaściwe jest wpisanie do ustawy tej daty jako zakończenia nadawania programów TVP S.A. na MUX I, mogłoby to bowiem doprowadzić do całkowitego pozbawienia znacznej części mieszkańców kraju możliwości odbioru programów telewizji publicznej. Jednocześnie wywołuje to sytuację niepewności i brak możliwości racjonalnego planowania w samej Telewizji Polskiej S.A.

Nie kwestionując przyjętej zasady, iż docelowo TVP powinna korzystać z częstotliwości MUX III, należy uznać za uzasadnione zastąpienie „sztywnej” daty określeniem wskazującym na konieczność spełnienia warunku. Jeżeli prognozowane terminy będą dotrzymane, warunek

zostanie spełniony do 31 lipca 2013 r., zmiana przepisu nie powoduje więc odejścia od uzgodnionych zasad.

Ponadto konieczne było uregulowanie kwestii zagospodarowania multipleksu I, gdy w tym multipleksie przestaną być rozpowszechniane wymienione w art. 4 ust. 1 programy Telewizji Polskiej S.A. („Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i programy regionalne właściwe dla danego regionu), dla której w całości przeznaczony jest multipleks III. W związku z tym zobowiązano Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r., do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacji o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną z wykorzystaniem częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, które wykorzystywane będą do rozpowszechniania w tym multipleksie programów telewizyjnych Telewizji Polskiej S.A., nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r. Ogłaszając ww. informację, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji będzie brał pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia różnorodności programowej w ofercie programów telewizyjnych rozpowszechnianych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W przedmiotowym postępowaniu zastosowanie będą mieć przepisy ustawy o radiofonii i telewizji.

Z uwagi na fakt, iż w ramach programów rozpowszechnianych w multipleksie I na podstawie koncesji mogą znaleźć się także inne niż wymienione w art. 4 ust. 1 programy tego nadawcy, postanowiono nie wprowadzać zapisu, w myśl którego Telewizja Polska S.A. będzie wchodzić w skład operatora multipleksu I jedynie do dnia nie późniejszego niż 27 kwietnia 2014 r.

Art. 8

Wobec wydania przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w dniu 7 lipca 2010 r. decyzji nr DZC-WTV-5157-14/10(91), na rzecz spółki Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o. w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodifuzyjnej na zasadzie współużytkowania – kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz, wymienionych w załączniku do tej decyzji w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozszewczy naziemny

zgodnie z Decyzją Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 w przedmiocie zmiany koncesji, przewidziano, iż ww. podmioty stają się operatorem multipleksu II.

Należy także wskazać na inną decyzję administracyjną, która ma związek z procesem wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium RP. Na mocy wydanej przez Prezesa UKE decyzji nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r. dokonano rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodfuzyjnej kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz w celu rozpowszechniania programu w sposób cyfrowy rozsiewczy. Rezerwacji częstotliwości dokonano na rzecz Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls Sp. z o.o.

Następnie w dniu 11 czerwca 2010 r. Przewodniczący KRRiT wydał decyzję nr DK-126/2010 o zmianie decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-175/2009 z dnia 31 lipca 2009 r. oraz o wykonaniu Uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr 210/2010 z dnia 24 maja 2010 r.

W dniu 7 lipca 2010 r. Prezes UKE wydał decyzję na rzecz spółki Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o. w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodfuzyjnej na zasadzie współużytkowania – kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz, wymienionych w załączniku do tej decyzji w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny zgodnie z Decyzją Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 w przedmiocie zmiany koncesji.

W dniu 13 lipca 2010 r. zostały przez Prezesa UKE wydane cztery decyzje o następujących numerach: DZC-WTV-5157-4/09 (450), DZC-WTV-5157-4/09 (456), DZC-WTV-5157-4/09 (462), DZC-WTV-5157-4/09 (468).

W pierwszej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Polskie Media S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji

dokonanymi w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu IV oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W drugiej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Telewizja Puls Sp. z o.o. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanymi w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu V oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W trzeciej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki TVN S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanymi w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu III oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W czwartej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Telewizja Polsat S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanymi w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu II oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

Projektowany przepis, w myśl którego Przewodniczący KRRiT udziela koncesji na rozpowszechnianie w multipleksie II po jednym dodatkowym programie telewizyjnym, innym niż program telewizyjny, o którym mowa w art. 8, w sposób cyfrowy drogą rozsywczą naziemną na rzecz każdego z nadawców, o których mowa w art. 8, został wykreślony w związku z zakończeniem się postępowania w sprawie rozszerzenia koncesji na rozpowszechnianie programu w sposób rozsywczy satelitarny poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu drogą rozsywczą naziemną w sposób cyfrowy w multipleksie II. W wyniku decyzji KRRiT kończącej ww. postępowanie rozszerzenie koncesji na multipleks II uzyskali następujący nadawcy: TVN S.A. (na program TVN siedem), Telewizja Puls Sp. z o.o. (na program TV PULS 2), Telewizja POLSAT S.A. (na program Polsat Sport News) oraz Polskie Media S.A. (na program TV 6).

Art. 9 i art. 11

W projekcie uregulowano obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II, polegające na zapewnieniu użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych. W przypadku operatora multipleksu I należy rozumieć przez to programy telewizyjne, na które udzielono nadawcom koncesji na ich rozpowszechnianie w tym multipleksie, a także programy „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz programy regionalne właściwe dla danego regionu rozpowszechniane przez Telewizję Polską S.A. Obowiązek ten będzie ciążył na operatorze multipleksu do dnia 31 lipca 2013 r. Natomiast operator multipleksu II będzie zobowiązany do zapewnienia użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych rozpowszechnianych lub rozprowadzanych w tym multipleksie.

Ponadto przewidziano obowiązek operatora multipleksu I i II, polegający na zapewnieniu do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu na terytorium RP obejmującym minimum 95 % ludności zgodnie z warunkami określonymi w decyzjach, które zostały wydane przez Prezesa UKE.

W odniesieniu do obowiązku zapewnienia pokrycia sygnałem multipleksu na terytorium RP obejmującym minimum 95 % ludności, należy wskazać, że posłużono się kryterium

ludnościowym jako najbardziej adekwatnym i umożliwiającym zweryfikowanie spełnienia przez operatora multipleksu przedmiotowego obowiązku.

Należy zaznaczyć, iż obowiązki te ciążyą na operatorach multipleksów I i II niezależnie od obowiązków ustanowionych innymi przepisami, w szczególności na podstawie wprowadzanego niniejszą ustawą przepisu art. 131a ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wyodrębnienie powyższych obowiązków jest uzasadnione tym, iż w przeciwieństwie do pozostałych, są one integralnie powiązane z procesem wdrożenia w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej. W związku z powyższym przewidziano regulację, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszym dziale stosuje się przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 10

Konieczne było uregulowanie, że nadawcy, którzy uzyskali rezerwację częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiwczą naziemną w multipleksie I lub II, powinni zawrzeć umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału tych programów telewizyjnych w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

W praktyce przepis ten wprowadza taki obowiązek w odniesieniu do nadawcy publicznego, albowiem nadawcy koncesjonowani: Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., i Telewizja Puls Sp. z o.o. rozpoczęli już emisję swoich programów w ramach multipleksu II. Natomiast Telewizja Polska S.A. posiada już rezerwację częstotliwości na rozpowszechnianie swoich programów w multipleksie I, jednakże transmisja programów jeszcze nie nastąpiła, co stanowi istotną przeszkodę do prawidłowego realizowania przyjętego przez Radę Ministrów Planu wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce.

W nawiązaniu do powyższej regulacji należało również przewidzieć odpowiedni przepis przejściowy (art. 26), w myśl którego umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału programów telewizyjnych zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy, uznaje się za umowy zawarte w trybie tej ustawy.

Rozdział 3

Kampania informacyjna o telewizji cyfrowej

Obowiązki informacyjne nadawców i ministra właściwego do spraw łączności

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce proces przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe jest procesem, który będzie dotyczył wszystkich obywateli w Polsce. Niezbędne jest więc zorganizowanie kampanii informacyjnej, która podniesie świadomość obywateli o czekającej ich znaczącej zmianie w sposobie odbioru wszystkich programów telewizyjnych. Projektowane regulacje są oparte na założeniu, że w zakresie przeprowadzenia kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej konieczne jest współdziałanie nadawców z ministrem właściwym do spraw łączności.

Art. 12 i 14

W związku z powyższym przepisy nakładają na Telewizję Polską S.A., Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. obowiązek rozpowszechniania, przekazów zawierających informacje dotyczące telewizji cyfrowej, które zostały wyszczególnione w tym przepisie, w następujących programach (odpowiednio): TVP1, TVP2, programach regionalnych Telewizji Polskiej S.A., Polsat, TVN, TV4, TV Puls. Ponadto należy wskazać, iż zgodnie z brzmieniem tej regulacji nadawcy będą zobowiązani również do poniesienia kosztów związanych z wyprodukowaniem i rozpowszechnianiem ww. przekazów.

Przekazy propagujące telewizję cyfrową będą realizowane w formie trzyminutowych audycji i krócej trwających ogłoszeń i komunikatów. Za uzasadnione uznano określenie pory emisji ww. przekazów, ustalając ją na godziny od 6:00 – 23:00, z tym że mając na uwadze konieczność zapewnienia efektywnego przeprowadzenia kampanii informacyjnej, przede wszystkim w zakresie dostarczenia obywatelom wszystkich niezbędnych informacji, postanowiono, iż audycje powinny być emitowane w godzinach 17:00 – 21:00, czyli w porze największej oglądalności. Natomiast ogłoszenia i komunikaty będą rozpowszechniane dwa razy każdego dnia w tygodniu w wymiarze po 30 sekund.

W związku z faktem, iż proces przejścia z nadawania analogowego ma charakter etapowy i regionalny, co oznacza, iż wyłączenia następują kolejno na poszczególnych obszarach

Rzeczypospolitej Polskiej, wykorzystanie telewizji regionalnej ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego poinformowania obywateli o trwającym procesie cyfryzacji. Podkreślić należy, że telewizja regionalna pełni niezwykle ważną funkcję informacyjną, tj. dostarczania odbiorcom informacji dotyczących życia lokalnej społeczności oraz prezentowania najważniejszych zjawisk i tendencji z zakresu miejscowej rzeczywistości społecznej, politycznej i gospodarczej. W związku z tym, Telewizja Polska S.A. jest obowiązana rozpowszechniać na własny koszt w regionalnych programach telewizyjnych przekazy informujące o terminach wyłączeń na poszczególnych obszarach. Obowiązek ten realizowany jest w formie komunikatów tekstowych przy wydaniach serwisów informacyjnych. Dodatkowo, wskazać należy, iż Telewizja Polska S.A. na mocy ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji zobligowana jest realizować misję publiczną. Niewątpliwie poinformowanie społeczeństwa o przejściu z nadawania analogowego na cyfrowe mieści się w zakresie misji publicznej. Podkreślając rolę TVP S.A. w przeprowadzeniu kampanii informacyjnej, należy wskazać, że dysponuje ona największym zasięgiem analogowego naziemnego sygnału telewizyjnego, dlatego też dzięki kampanii informacyjnej wiadomość o cyfryzacji będzie mogła dotrzeć do wszystkich zainteresowanych.

Przewodniczący KRRiT może, w drodze rozporządzenia, ustalić krótszy niż określony w tym przepisie dzienny czas emisji audycji, ogłoszeń i komunikatów, jeżeli taka potrzeba będzie wynikała z aktualnego stanu wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Uzasadniając projektowaną regulację, trzeba wskazać, iż po pewnym czasie prowadzenia kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej, stan wiedzy społeczeństwa polskiego w tym zakresie może osiągnąć wystarczający poziom. W takiej sytuacji dalsze równie intensywne nadawanie przekazów o tej tematyce mogłoby spowodować skutek odwrotny od zamierzonego, w szczególności z uwagi na zmęczenie obywateli wciąż rozpowszechnianymi informacjami o telewizji cyfrowej.

W zakresie szczegółowych wymagań dotyczących treści przekazów o telewizji cyfrowej przewidziano delegację ustawową do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Art. 13

Z uwagi na fakt, iż pojęcie przekazu jest bardzo szerokie i obejmuje także reklamy za celowe uznano wyłączenie stosowania w tym przypadku art. 16 i 16a ustawy o radiofonii i telewizji dotyczącego reklam. Natomiast w odniesieniu do audycji należało przewidzieć, iż nie można ich przerwać w celu nadania reklamy lub telesprzedaży. W tym przypadku nie byłoby zasadne uzupełnianie art. 16a ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji, zawierającego katalog przekazów, których nie można przerwać w celu nadania reklamy lub telesprzedaży, a to z uwagi na czasowy charakter przepisów niniejszej ustawy, a tym samym także samych audycji o telewizji cyfrowej.

Art.15

Ponadto przewidziano, iż adres strony internetowej, do zapewnienia której zobligowany został minister właściwy do spraw łączności, nadawcy będą obowiązani zamieścić na swoich stronach internetowych w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 lipca 2013 r., nawiązującym do terminu ostatecznego zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną na terytorium RP.

Art.16

Mając na uwadze sprawne przeprowadzenie procesu wdrażania w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej, w szczególności w zakresie należytego informowania społeczeństwa o wprowadzanych zmianach w sposobie odbioru programów telewizyjnych, należało także pewne obowiązki w zakresie kampanii informacyjnej nałożyć na ministra właściwego do spraw łączności. W związku z powyższym przewidziano, iż do ww. ministra będzie należało przeprowadzenie kampanii informacyjnej o naziemnej telewizji cyfrowej, obejmującej w szczególności: popularyzowanie informacji związanych z odbiorem programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym ich publikowanie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Infrastruktury, opracowywanie i wydawanie publikacji popularyzujących wiedzę o odbiorze programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym wydawanie ulotek i broszurek, oraz zapewnienie bezpłatnej infolinii i strony internetowej,

dzięki którym użytkownicy będą mogli uzyskać informacje o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozświeczną naziemną. Numer bezpłatnej infolinii i adres strony internetowej, o których mowa powyżej, zostaną ogłoszone przez ministra właściwego do spraw łączności na stronie podmiotowej BIP Ministerstwa Infrastruktury. Kampania informacyjna będzie przeprowadzana przez ministra właściwego do spraw łączności do dnia 31 lipca 2013 r.

Kampania informacyjna będzie przede wszystkim skierowana do osób, które nie posiadają wiedzy na temat naziemnej telewizji cyfrowej z uwzględnieniem użytkowników o specjalnych potrzebach, w szczególności osób niepełnosprawnych.

Konieczność podjęcia takich działań jest przede wszystkim uzasadniona tym, że przejście z nadawania analogowego do techniki nadawania cyfrowego stanowi niewątpliwie największą zmianę w dziedzinie mediów elektronicznych od czasu przejścia z telewizji czarno-białej do telewizji w kolorze oraz wprowadzenia stereofonicznej emisji radiowej w paśmie UKF FM. Z tego też względu, do efektywnego przeprowadzenia tego procesu, niezbędne jest podjęcie odpowiednich działań mających na celu należyte poinformowanie społeczeństwa polskiego o korzyściach wynikających z procesu cyfryzacji i jego praktycznych aspektach. Prowadzenie działań w tym zakresie jest niezbędne, gdyż umożliwi dalszą ewolucję społeczeństwa polskiego w kierunku społeczeństwa informacyjnego.

Na marginesie należy wskazać, iż w związku z regulacjami dotyczącymi kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej minister właściwy do spraw łączności w ramach istniejących kompetencji przeprowadzać będzie okresowe badania przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej, które umożliwią pozyskanie rzetelnych i aktualnych informacji o procesie przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe. Takie dane mogą stanowić istotny punkt wyjściowy do podejmowania decyzji o ewentualnej intensyfikacji lub też redukcji działań podejmowanych w ramach procesu cyfryzacji, w szczególności mających na celu poinformowanie obywateli o tym procesie.

Rozdział 4

Kary pieniężne

Niezastosowanie się do obowiązków wynikających z ustawy będzie skutkowało sankcjami w postaci nałożenia kary pieniężnej.

Art. 17

Przepis art. 17 przewiduje kary pieniężne w sytuacji, w której podmiot obowiązany przepisami ustawy:

- 1) nie zaprzestał wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną zgodnie z terminem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lub 2;
- 2) nie wykonuje obowiązków operatora multipleksu naziemnej telewizji cyfrowej, o których mowa w art. 9, lub wykonuje je niezgodnie z tymi przepisami.

Obowiązek, o którym mowa w pkt 1, dotyczy wyłącznie nadawców, objętych zakresem działania ustawy. Należy wskazać, iż istnieją nadawcy, posiadający obecnie koncesje na rozpowszechnianie programów w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, którzy nie będą objęci zakresem działania ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej. Są to następujący nadawcy: Telewizja ODRA Sp. z o.o., posiadająca koncesje na rozpowszechnianie pięciu programów: „ODRA – JELENIA GÓRA”, „ODRA – ZIELONA GÓRA”, „ODRA – ŚWIDNICA, WROCŁAW, OPOLE”, „ODRA – GŁOGÓW, LEGNICA, LUBIN” oraz „ODRA – GÓRZÓW WIELKOPOLSKI”; TELEWIZJA TVT Sp. z o.o., posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „Telewizja TVT”; TELEWIZJA ŁUŻYCE Sp. z o.o., posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „ŁUŻYCE” oraz NTL – RADOMSKO, posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „Niezależna Telewizja Lokalna Radomsko”. Programy rozpowszechniane przez ww. nadawców mają charakter lokalny.

Przepisy ustawy przewidują także sankcję z tytułu niewywiązywania się lub nienależytego wywiązywania się z obowiązków związanych z kampanią informacyjną (określonych w art. 12 i 15), które w istotny sposób będą miały wpływ na należyte poinformowanie społeczeństwa o procesie cyfryzacji, a także obowiązku zawarcia umowy o świadczenie

usługi transmisji sygnału programów telewizyjnych, o której mowa w art. 10, we wskazanym w tym przepisie terminie.

Art. 18

Karę pieniężną, o której mowa we wskazanych powyżej pkt 1 i 2, nakładać będzie Prezes UKE. Karę za niewykonywanie lub wykonywanie niezgodnie z ww. przepisami obowiązków związanych z kampanią informacyjną oraz obowiązku, o którym mowa w art. 10, nakładać będzie Przewodniczący KRRiT. Regulacja ta podyktowana jest ustawowym podziałem kompetencji pomiędzy ww. organami. Wzorem rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy – Prawo telekomunikacyjne kara będzie nakładana w wysokości do 3 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Uzasadnione jest, aby wysokość nakładanej kary pieniężnej była zindywidualizowana, tj. odpowiadała okolicznościom konkretnego przypadku. W związku z tym przy ustalaniu wysokości tej kary, ww. organy uwzględnią będą zakres i stopień szkodliwości naruszenia (co pozwoli na dostosowanie kary do rzeczywistego stopnia szkodliwości naruszenia przepisów), dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Podmiot, wobec którego toczyć się będzie postępowanie o nałożenie kary pieniężnej, będzie obowiązany do dostarczenia na żądanie odpowiednio Prezesa UKE lub Przewodniczącego KRRiT, w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, ww. organy będą mogły ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, w wysokości nie mniejszej jednak niż kwota 500 tys. zł. W przypadku gdy okres działania podmiotu będzie krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

Kara stanowić będzie dochód budżetu państwa i będzie podlegać egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zgodnie z ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.).

Art. 19

Ponadto przewidziano sankcję w postaci kary pieniężnej w wysokości od 1 000 zł do 50 000 zł za niewykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 2 lub 5, tj. w zakresie sprzedaży odbiorników cyfrowych niespełniających wymagań określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, umieszczenia informacji o treści wskazanej w art. 6 ust. 2 w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy, a także w zakresie przechowywania oświadczeń nabywców odbiorników cyfrowych, o których mowa w art. 6 ust. 5.

Podobnie jak to miało miejsce w przypadku pozostałych kar pieniężnych, postanowiono, iż wysokość kary pieniężnej powinna być zindywidualizowana. W związku z tym przewidziano, że ustalając wysokość tej kary powinno się uwzględnić stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organem nakładającym karę pieniężną, o której mowa w tym przepisie, będzie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, co koresponduje z ustawowym zakresem kompetencji tego organu.

Od decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej z ww. tytułu, przedsiębiorcy będzie przysługiwało prawo wniesienia odwołania do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W tym wypadku nie ma konieczności określania trybu egzekucji kar pieniężnych, ponieważ zgodnie z ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji kary pieniężne, określone w art. 19, podlegają egzekucji administracyjnej.

Analogicznie jak w przypadku kar pieniężnych określonych w art.18, kara ta stanowić będzie dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji

1. Art. 34 ust. 1 i ust. 1a pkt 3

W celu usprawnienia procesu udzielania koncesji doprecyzowano, że Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

w zakresie warunków technicznych rozpowszechniania programu, tj. częstotliwości bądź kanałów oraz maksymalnej mocy promieniowanej i lokalizacji stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.

W związku z innymi zmianami w ustawie o radiofonii i telewizji doprecyzowano także przepisy dotyczące zawartości ogłoszenia, o którym mowa powyżej.

2. Art. 37

Zmiany w art. 37 ust. 1, określającym elementy składowe koncesji, są niezbędne z punktu widzenia wprowadzania techniki cyfrowego nadawania w radiofonii i telewizji. W ust. 3 doprecyzowano, iż Prezes UKE będzie zajmował stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. W ust. 3a w art. 37 uregulowano, że Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie dokonuje rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych na rzecz nadawcy, który uzyskał koncesję, jeżeli program ma być rozpowszechniany lub rozprowadzany w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną. Wówczas bowiem rezerwacja częstotliwości zostanie dokonana na rzecz operatora multipleksu.

3. Art. 43

W związku z tym, iż niniejszy projekt ustawy zawiera unormowania w zakresie tzw. zasady „must offer” (dodawany art. 43a, o którym mowa poniżej), w celu zapewnienia kompleksowej regulacji koniecznym jest jednocześnie unormowanie tzw. zasady „must carry” w sposób odmienny niż ma to obecnie miejsce w ustawie o radiofonii i telewizji. Możliwość wprowadzenia do polskiego porządku prawnego regulacji nakładających uzasadnione obowiązki upowszechniania „must carry” dla transmitowania określonych telewizyjnych i radiowych kanałów i usług nadawczych na przedsiębiorstwa podlegające jurysdykcji danego państwa przewidziana została w art. 31 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami

i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników. Nowe brzmienie tego przepisu zostało nadane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. Regulacja ta ma na celu zapewnienie odbioru określonych programów radiowych i telewizyjnych przez osoby korzystające z usług operatorów sieci kablowych i satelitarnych platform cyfrowych. Ponadto, nakładając na przedsiębiorców obowiązki rozprowadzania określonych programów radiowych i telewizyjnych państwa członkowskie powinny kierować się koniecznością zagwarantowania pluralizmu mediów, a także aby takie obowiązki były przejrzyste, proporcjonalne i właściwie określone. Wskazany powyżej przepis dyrektywy stanowi, co następuje:

1. Państwa członkowskie mogą nakładać uzasadnione obowiązki transmisji obowiązkowej związane z nadawaniem określonych kanałów radiowych i telewizyjnych oraz usług uzupełniających, zwłaszcza usług ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, na przedsiębiorstwa, które podlegają ich jurysdykcji i zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych.

Takie obowiązki nakłada się jedynie wtedy, gdy są one niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie; obowiązki te są proporcjonalne i przejrzyste.

Obowiązki, o których mowa w pierwszym akapicie, podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez państwa członkowskie najpóźniej w ciągu roku od dnia 25 maja 2011 r., z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie przeprowadziły taki przegląd w ciągu dwóch poprzednich lat.

Państwa członkowskie regularnie dokonują przeglądu obowiązków transmisji obowiązkowej.

2. Ani ust. 1 niniejszego artykułu, ani art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) nie naruszają zdolności państw członkowskich do ustalania właściwego wynagrodzenia, jeżeli takie się określa, odnośnie do środków podejmowanych, zgodnie z niniejszym artykułem, jednocześnie zapewniając, że w podobnych okolicznościach przedsiębiorstwa zapewniające sieci łączności elektronicznej są traktowane niedyskryminacyjnie.

Mając powyższe na uwadze w projekcie ustawy przewidziane zostały unormowania nakładające na podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. Regulacja ta dotyczy jedynie programów, które przed rozpoczęciem procesu cyfryzacji rozpowszechniane były w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną. Ponadto, mając na uwadze pojawienie się nowych sposobów odbioru telewizji (np. IP TV, Internet TV) konieczne było objęcie obowiązkiem must carry nie tylko operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych, ale także pozostałych podmiotów rozprowadzających program w sieciach telekomunikacyjnych.

Mając bowiem na uwadze treść art. 31 ww. dyrektywy należało zapewnić, aby programy te w dalszym ciągu były nieodpłatne i dostępne dla znacznej części społeczeństwa. Z uwagi zatem na fakt, iż przedmiotowym obowiązkiem zostało objętych jedynie 7 programów, dostępnych dotychczas bezpłatnie analogowo (tzw. FTA), został spełniony wymóg dyrektywy, aby nakładany przez państwo członkowskie obowiązek był proporcjonalny i przejrzysty. Ponadto zgodnie z ww. dyrektywą przedmiotowy obowiązek nakładany jest na przedsiębiorstwa, które zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych. W tym miejscu należy zatem przytoczyć wyniki badań z grudnia 2009 r., które zostały przeprowadzone przez PBS DGA na zlecenie Urzędu Komunikacji Elektronicznej (ankiety w formie indywidualnych zestandaryzowanych wywiadów kwestionariuszowych (PAPI) objęły reprezentatywną próbę gospodarstw domowych – 1602 osoby w wieku 15 lat i powyżej), zgodnie z którymi 65,4 % Polaków odbiera telewizję drogą kablową i satelitarną, a 34 % – w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną. Z badań tych wynika zatem konieczność zapewnienia tej grupie Polaków dostępu do tzw. „odtworzonej telewizji analogowej”.

W przypadku operatorów sieci kablowej przewidziano, iż obowiązek rozpowszechniania programu regionalnego Telewizji Polskiej S.A. dotyczyć będzie programu właściwego dla

danego obszaru. Takie rozwiązanie podyktowane jest tym, iż jedynie w przypadku sieci kablowych technicznie i ekonomicznie możliwa jest regionalizacja sygnału telewizyjnego, który dociera do odbiorcy końcowego.

Ponadto trzeba wskazać, iż zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie z jednej strony zapewnia możliwość odbioru określonych, różnorodnych programów telewizyjnych przez osoby korzystające z usług podmiotów rozprowadzających programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych. Z drugiej strony unormowanie to nie nakłada na te podmioty znacznych obciążeń, w tym finansowych.

Nadawca ww. programów nie może odmówić podmiotowi rozprowadzającemu program za pomocą sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

Dodatkowo w celu wypełnienia postanowień art. 31 dyrektywy wprowadzono regulację nakładającą na Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji obowiązek okresowego, nie rzadziej niż raz na dwa lata, przeglądu realizacji obowiązku „must carry”.

4. Art. 43a

Zgodnie z założeniami do projektu ustawy, w celu zapewnienia równej konkurencji przepis art. 43a stanowi, że nadawca, który rozpowszechnia program, który przed rozpoczęciem procesu cyfryzacji rozpowszechniany był w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek podmiotu rozprowadzającego program za pomocą sieci telekomunikacyjnych, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Zgodnie zatem z projektowaną regulacją wszystkie programy, które będą dostępne naziemnie, będą też mogły być dostępne w sieciach kablowych i na platformach satelitarnych, a także w innych sieciach telekomunikacyjnych. Dodatkowo wskazano, że ww. podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych zobowiązane będą do rozprowadzania i oferowania odbiorcom

programu, który został im udostępniony nieodpłatnie przez nadawcę na podstawie ust. 1 tego przepisu oraz do umieszczania w swojej ofercie informacji, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W ten sposób każdy odbiorca będzie poinformowany o tym, że programy te są mu udostępniane bezpłatnie.

Należy także wskazać, iż przepis ten realizuje jednocześnie zasadę tzw. right to access, czyli uprawnienie nadawców programów objętych zasadą „must offer” do żądania od podmiotów rozprowadzających programy, aby taki program był rozprowadzany.

5. Art. 53 ust. 1 oraz art. 53a

Zgodnie z art. 53 Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną, jeżeli nie wypełnia on obowiązków wskazanych w ustawie. W związku z tym należy w tym przepisie uwzględnić także dodanie w ustawie o radiofonii i telewizji obowiązku must offer zgodnie z art. 43a ust. 1 i 2 oraz obowiązku wynikającego z art. 43 ust. 2. Ponadto w związku ze zmianami przewidzianymi w art. 43, należało jednocześnie przewidzieć karę pieniężną za naruszenie przez podmiot rozprowadzający program za pomocą sieci telekomunikacyjnych obowiązków, o których mowa w tym przepisie (art. 53a). Należy także wskazać, iż Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, udzielenia wyjaśnień oraz przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w celu określenia zakresu naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 43 i 43a, oraz określenia wysokości kary pieniężnej.

Zmiany w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.

Art. 3 pkt 2c

W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.) wprowadza się zmianę, w myśl której Inspekcja Handlowa będzie sprawowała kontrolę nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 6 ust. 1, 2 i 5, czyli obowiązku informowania nabywcy o fakcie niespełniania przez odbiornik cyfrowy wymagań wskazanych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo

telekomunikacyjne, obowiązku umieszczenia informacji o treści wskazanej w art. 6 ust. 2 w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy, a także obowiązku przechowywania oświadczeń nabywców odbiorników cyfrowych, o których mowa w art. 6 ust. 5.

Zmiany w ustawie – Prawo telekomunikacyjne

1. Art. 2 pkt 20a, 20b, 23a – 23c oraz 38a

Konieczne jest zdefiniowanie następujących pojęć:

– multipleks, który oznacza zespolony strumień danych cyfrowych, składający się z dwóch lub więcej strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych, oraz danych dodatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami dodatkowymi,

– odbiornik cyfrowy, który oznacza urządzenie konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo niezawierające takiego wyświetlacza obrazu. Należy wskazać, iż pojęcia demodulator i demultiplekser są używane już w rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne i są to określenia specjalistyczne urzędów i ich stosowanie w praktyce nie budzi żadnych wątpliwości, wobec czego nie wymagają one zdefiniowania w ustawie,

– operator multipleksu, który oznacza podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną oraz prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej,

- operator sieci nadawczej, który oznacza przedsiębiorcę telekomunikacyjnego świadczącego usługi transmisji sygnałów radiodfuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną,
- sygnał multipleksu, który oznacza sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodfuzyjnej przenoszący treści zawarte w multipleksie.

Należy przy tym wskazać, iż konieczne i celowe jest na stałe wprowadzenie ww. pojęć do polskiego porządku prawnego, a zatem przepisy definiujące te pojęcia należało zawrzeć w części ustawy wprowadzającej zmiany do ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

2. Art. 114 ust. 2

Zgodnie z tą zmianą rezerwacja częstotliwości na cele rozprowadzania lub rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych będzie dokonywana, zmieniana lub cofana przez Prezesa UKE w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT. Termin na dokonanie porozumienia będzie wynosił 30 dni od dnia otrzymania projektu decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości. Niezajęcie stanowiska przez Przewodniczącego KRRiT w ww. terminie będzie równoznaczne z uzgodnieniem projektu. Ponadto przewiduje się regulację, zgodnie z którą przedmiotowe porozumienie nie będzie wymagane w przypadku dokonania, zmiany lub cofnięcia rezerwacji na cele rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób analogowy, na które Przewodniczący KRRiT odpowiednio: udzielił, zmienił lub cofnął koncesję. Powyższe zmiany uzasadnione są koniecznością usprawnienia postępowania administracyjnego w tym zakresie.

3. Art. 115 ust. 3 i 4

W związku z pojawieniem się definicji sygnału multipleksu w art. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, konieczne było dokonanie odpowiednich zmian w art. 115 ust. 3, który posługiwał się pojęciem „sygnał multipleksu”. Ponadto, doprecyzowano, iż w rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy, drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną Prezes UKE dokonuje określenia programów telewizyjnych lub radiofonicznych umieszczonych w multipleksie, uporządkowania w multipleksie ww. programów (zwanych „audiowizualnymi składnikami multipleksu”), określenia proporcji udziału w multipleksie jego

audiowizualnych składników, określenia obszaru, na którym mogą być rozpowszechniane lub rozprowadzane audiowizualne składniki multipleksu oraz określenia wykorzystania pojemności systemów transmisyjnych. Natomiast w przypadku rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w dodanym ust. 4 wskazano, iż Prezes UKE dodatkowo dokonuje określenia: parametrów i standardów technicznych cyfrowej transmisji telewizyjnej w celu zapewnienia pojemności sygnału multipleksu; określenia warunków zarządzania przepływnością dla aktualizacji oprogramowania systemowego odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych transmisji naziemnych oraz określenia wykorzystania pojemności sygnału multipleksu.

4. Art. 115a i 115b

Ponadto konieczne stało się dodanie nowego przepisu art. 115a, w myśl którego, w przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału, pozostali użytkownicy tego sygnału, w terminie 30 dni od dnia tej rezygnacji, mogą przedłożyć KRRiT i Prezesowi UKE, uzgodniony sposób wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, w szczególności umieszczenia w multipleksie nowych programów, pod warunkiem że program ten uzyskał koncesję, zgodnie z przepisami ustawy o radiofonii i telewizji. W przypadku nieprzedstawienia sposobu wykorzystania zwolnionej pojemności sygnału multipleksu w ww. terminie odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne w zakresie przeprowadzania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. Sposób wykorzystania zwolnionej pojemności sygnału multipleksu uważa się za uzgodniony, jeżeli KRRiT i Prezes UKE nie wyrażą sprzeciwu w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania. Uzasadniając powyższe unormowania, należy wskazać na potrzebę uregulowania procedury postępowania w przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału. Jednocześnie za najbardziej optymalne rozwiązanie uznano sytuację, w której to pozostali użytkownicy tego sygnału będą dokonywali uzgodnienia sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu.

Z uwagi na specyfikę nadawania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną oraz okres równoległego nadawania w sposób analogowy i cyfrowy niezbędne jest wskazanie dodatkowych elementów, jakie powinna zawierać decyzja

w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodifuzyjnej zgodnie z art. 114 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne na potrzeby nieodpłatnego rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W związku z tym projekt ustawy przewiduje, że w ww. decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości, poza elementami określonymi w art. 115 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE określa:

- 1) warunki zarządzania przepływnością w multipleksie;
- 2) warunki wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w okresie przejściowym;
- 3) terminy zakończenia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej;
- 4) terminy rozpoczęcia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej.

5. Art. 118 ust. 5

Zdecydowano się wprowadzić zmianę do art. 118 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, która usprawnia procedurę przeprowadzania konkursu, o którym mowa w art. 116 ust. 1 pkt 1. W przypadku przeprowadzania takiego konkursu, którego celem jest wyłonienie podmiotu, na rzecz którego zostanie dokonana rezerwacja częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych, warunki uczestnictwa w takim konkursie, w zakresie dodatkowych obowiązków i zadań przedsiębiorcy dotyczących zawartości programowej, w tym warunków dotyczących transmisji obowiązkowej, będą określone przez KRRiT na wniosek Prezesa UKE. KRRiT będzie określała ww. warunki w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku Prezesa UKE, uwzględniając pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów.

6. Art. 123 ust. 2a i 3

W ust. 2a wskazano, iż niezależnie od przesłanek zmiany rezerwacji częstotliwości już przewidzianych ustawą – Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE może zmienić rezerwację częstotliwości w zakresie, o którym mowa w art. 115b, czyli elementów dodatkowych decyzji przewidzianych w okresie przejściowym, jeżeli z przyczyn technicznych nie jest możliwe dotrzymanie terminów wskazanych w tym przepisie.

Zmiana ust. 3 polega na dookreśleniu, iż w sytuacji, o której mowa w tym przepisie, chodzi także o rezerwację częstotliwości przeznaczonych do rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. Ponadto w celu ujednolicenia brzmienia tego przepisu z art. 114 ust. 2 zwrot „w uzgodnieniu” zastąpiono zwrotem „w porozumieniu”.

7. Dział IVa Dostęp do multipleksu

Zgodnie z zaprojektowanym art. 131a operator multipleksu będzie ustawowo obowiązany do umieszczania w multipleksie oraz rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych wskazanych w koncesji, jako przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania w tym multipleksie, zapewnienia dostępu do multipleksu nadawcy, który uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego lub telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w tym multipleksie, na warunkach równych i niedyskryminujących. Ponadto operator multipleksu powinien zapewnić nieprzerwaną cyfrową transmisję sygnału multipleksu, chyba że przerwa nastąpiła z przyczyn technicznych lub nadawca zaprzestał udostępniania programu.

Warunki uznane zostają za dyskryminujące, jeżeli operator multipleksu oferuje nadawcy tę samą usługę dostępu, na innych warunkach niż uprzednio oferował ją innemu nadawcy i gdy po stronie operatora multipleksu nie zachodzą żadne uzasadnione powody do zmiany oferty. Rozwiązanie to uwzględnia zalecenie Rec(2007)2 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie pluralizmu w mediach i zróżnicowania zawartości programowej (przyjęte przez Komitet Ministrów 31 stycznia 2007 na 985 spotkaniu Przedstawicieli Ministrów), zgodnie z którym państwa członkowskie powinny zapewnić, że dostawcy zawartości mają uczciwy dostęp do elektronicznych sieci komunikacyjnych.

Obowiązujące przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne zawierają regulacje dotyczące dostępu telekomunikacyjnego, nie obejmują one jednak swoim zakresem dostępu, jakim jest dostęp do multipleksu. Jeżeli chodzi o uregulowanie kwestii dostępu do multipleksu, to istnieją także istotne różnice w podejściu do tego problemu w państwach członkowskich UE. Problemem jest w szczególności to, iż rynek 18 został usunięty z zalecenia Komisji Europejskiej.

Niemniej warunki dostępu telewidzów i radiosłuchaczy do cyfrowych usług telewizyjnych i radiowych są przedmiotem dyrektywy 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń⁵⁾. Zgodnie z jej treścią wszyscy operatorzy systemów warunkowego dostępu, niezależnie od środków przekazu, którzy zapewniają usługi dostępu do cyfrowych usług telewizyjnych i radiowych, i od których są uzależnieni nadawcy w zakresie docierania do wszelkich grup potencjalnych telewidzów i radiosłuchaczy, muszą m.in. zaproponować wszelkim nadawcom na warunkach równych, rozsądnych i niedyskryminujących, zgodnych z regułami wspólnotowego prawa konkurencji, usługi techniczne umożliwiające, aby świadczone przez nich cyfrowe usługi telewizyjne i radiowe były odbierane przez telewidzów albo radiosłuchaczy upoważnionych do tego za pośrednictwem dekodek dostarczonych przez operatorów usług, oraz stosować się do reguł wspólnotowego prawa konkurencji.

Ponadto jeżeli chodzi o dostęp telekomunikacyjny, to nie jest także możliwe rozszerzenie tych regulacji w odniesieniu do kwestii dostępu do multipleksu z uwagi na to, że dostęp ten dotyczy nie tylko przedsiębiorców telekomunikacyjnych, ale nadawców programów telewizyjnych, którzy nie są objęci zakresem podmiotowym ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Dlatego też konieczne jest określenie ustawowych zasad dostępu do multipleksu w drodze odrębnych uregulowań, nie zaś odsyłanie w tej materii odpowiednio do przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne, w tym, jak wskazano w założeniach projektu ustawy, przyznanie kompetencji Prezesowi UKE w zakresie rozstrzygania sporów obejmujących w szczególności ustalanie warunków wzajemnej współpracy, opłat za dostęp do multipleksu, a także zapewnienia dostępu do multipleksu.

Warunki dostępu do multipleksu zostaną określone w umowie. Zawarcie umowy powinno zostać poprzedzone negocjacjami. W umowie o dostępie do multipleksu operator multipleksu zobowiązuje się do zapewnienia dostępu do multipleksu za wynagrodzeniem oraz poniesienia

---

⁵⁾ (Dz.Urz. UE L 108 z 24.04.2002, str. 7).

wydatków z tytułu świadczenia usługi transmisji sygnału multipleksu, a nadawca zobowiązuje się do współdziałania z operatorem multipleksu, w szczególności poprzez udostępnienie swojego programu telewizyjnego.

Projektowane przepisy określają minimalny zakres postanowień, jakie powinny znaleźć się w umowie o dostępie do multipleksu. Zgodnie z zaprojektowanym przepisem umowa o dostępie do multipleksu powinna zawierać postanowienia dotyczące co najmniej:

- 1) warunków technicznych dostępu do multipleksu;
- 2) rozliczeń z tytułu zapewnienia dostępu do multipleksu;
- 3) postępowania w przypadku zmiany treści umowy;
- 4) warunków rozwiązania umowy;
- 5) okresu obowiązywania umowy;
- 6) sposobu i wysokości wynagrodzenia operatora multipleksu;
- 7) wykazu dokumentów, jakie strony umowy są obowiązane uzyskać lub dostarczyć w celu realizacji umowy wraz z podaniem terminów, w jakich powinno to nastąpić.

Projektowane przepisy ustawy nakładają obowiązki zarówno na operatora multipleksu, jak i nadawców, których programy będą rozprowadzane w multipleksie. Ponadto zapewnienie konsumentom atrakcyjnej oferty programowej wymagać będzie zwłaszcza w pierwszym etapie cyfryzacji przeprowadzenia skutecznych negocjacji między nadawcami prywatnymi a nadawcą publicznym. Wzorem rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy – Prawo telekomunikacyjne, przyznaje się Prezesowi UKE kompetencję do określenia terminu zakończenia negocjacji o zawarcie umowy o dostęp do multipleksu. Postanowienie w tym zakresie będzie wydane na pisemny wniosek każdej ze stron negocjacji lub z urzędu. Termin zakończenia negocjacji określony przez Prezesa UKE nie będzie mógł być dłuższy niż 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie.

W procesie cyfryzacji może zaistnieć sytuacja, w której konieczne będzie zastosowanie rozwiązań, które umożliwią skuteczne rozstrzygnięcie kwestii spornych, jak również ustalenie zasad wzajemnej współpracy podmiotów uczestniczących w tym procesie przez niezależny podmiot. Dlatego też w ustawie zawarte zostały regulacje umożliwiające skuteczne i bezstronne rozstrzygnięcie kwestii spornych. Projektowane przepisy przyznają każdej ze stron negocjowanej umowy o dostępie do multipleksu prawo do wystąpienia do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia

warunków współpracy (w przypadku niepodjęcia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, niezawarcia umowy w terminie 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie, niezawarcia umowy o dostępie w terminie określonym jako termin zakończenia negocjacji przez Prezesa UKE w drodze postanowienia lub odmowy udzielenia dostępu do multipleksu).

Zasadne jest także określenie, co powinien zawierać wniosek w przedmiocie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub ustalenia warunków współpracy. Wniosek ten powinien zawierać projekt umowy o dostępie wraz ze stanowiskami stron, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia. Prezes UKE będzie także uprawniony do wystąpienia z żądaniem przekazania, w terminie 14 dni od dnia otrzymania żądania, stanowisk stron wobec rozbieżności oraz dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku. Podjęcie przez Prezesa UKE decyzji o dostępie do multipleksu uwarunkowane powinno być następującymi kryteriami, tj.:

- 1) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych warunków dostępu do multipleksu;
- 2) obowiązki operatora multipleksu;
- 3) konieczność zapewnienia:
  - a) niedyskryminujących i równych warunków dostępu do multipleksu,
  - b) rozwoju konkurencyjnego rynku usług medialnych.

Taka decyzja zastępuje umowę o dostępie do multipleksu w zakresie objętym tą decyzją. Ponadto decyzja ta w zakresie obowiązków i zadań przedsiębiorcy w zakresie zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, podejmowana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, która powinna uwzględnić pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów. Pojęcie transmisji obowiązkowej, o którym mowa w tym przepisie, należy rozumieć w znaczeniu używanym na gruncie ustawy o radiofonii i telewizji.

W konsekwencji powyższych uregulowań Prezes UKE będzie mógł w drodze decyzji zmienić treść umowy o dostępie do multipleksu lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia dostępu do multipleksu na warunkach równych i niedyskryminujących. Decyzja ta w zakresie zawartości programowej, podejmowana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji.

Postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 206 ust. 2 pkt 5 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stronie niezadowolonej z wyników postępowania będzie przysługiwać odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

8. Art. 132 ust. 1 i ust. 2a – 4

Przepisy art. 22 pkt 8 lit. c i d przewidują zmianę delegacji zawartej w art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w ten sposób, że zamiast jednego obligatoryjnego rozporządzenia ministra właściwego do spraw łączności w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych byłyby wydawane dwa rozporządzenia:

- obligatoryjne – w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla odbiorników cyfrowych (w świetle definicji zawartej w ustawie należy przez to rozumieć urządzenia konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych),
- fakultatywne – w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych.

Tego rodzaju zmianę uzasadnia się całkowicie różnym charakterem rynku telewizyjnego i radiofonicznego. Odrębność taka ma wymiar zarówno techniczny, jak i biznesowy. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe w zakresie telewizji naziemnej wymaga podjęcia pilnych działań organizacyjnych i legislacyjnych, podczas gdy w odniesieniu do nadawania radiofonicznego zostaną one podjęte dopiero w perspektywie kilku nadchodzących lat. Dlatego też zrezygnowano z obligatoryjnego charakteru rozporządzenia w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych. W przypadku jego obligatoryjnego charakteru powinno ono zacząć obowiązywać w stosunkowo krótkim okresie po wejściu w życie ustawy. Jednak regulowanie już na obecnym etapie tego segmentu rynku stwarza realne zagrożenie naruszenia interesów konsumentów. Należy bowiem mieć na uwadze, że kierując się regulacjami zawartymi w rozporządzeniu dokonywaliby oni – mimo braku powszechnych emisji cyfrowych sygnału radiofonicznego – zakupu sprzętu odbiorczego zgodnego z wymaganiami określonymi w tych przepisach. Istnieje duże niebezpieczeństwo, iż z uwagi na szybki rozwój techniki oraz dążenie do efektywniejszego wykorzystania widma

częstotliwości radiowych, do czego Rzeczpospolita Polska jest zobligowana również przepisami wspólnotowymi, docelowo może zostać podjęta decyzja o wyborze nowocześniejszego standardu radiofonicznych emisji cyfrowych – niekompatybilnego z rozwiązaniami technicznymi wprowadzonymi w pierwotnej wersji rozporządzenia. Sytuacja taka byłaby bardzo szkodliwa dla wszystkich uczestników rynku: konsumentów, nadawców, operatorów sieci, producentów i dystrybutorów sprzętu.

Sprzedaż odbiorników telewizyjnych po wejściu w życie ustawy.

Niezbędne wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych (czyli urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych zawierających co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo niezawierający takiego wyświetlacza obrazu) reguluje rozporządzenie w sprawie tych wymagań wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Powyższe rozporządzenie określa podstawowe parametry, jakie powinny spełniać odbiorniki telewizji cyfrowej, aby poprawnie odbierać i zdekodować sygnały wizji i fonii cyfrowego naziemnego sygnału telewizyjnego nadawanego z terytorium RP. Konsument planujący zakup takich odbiorników cyfrowych, powinni się upewnić, czy sprzęt spełnia wymagania określone w rozporządzeniu, które przewiduje m.in.:

- standard emisji DVB-T,
- dla sygnału wizji obsługę formatu SDTV i HDTV kodowanych w systemie MPEG-4 część 10 (dokładniej H.264/AVC),
- dla sygnału fonii obsługę formatów od mono, poprzez stereo i dwa dźwięki, aż do dźwięku dookólnego 5.1. kodowanych w systemie MPEG-2 Warstwa II albo AC-3 (Dolby Digital) i E-AC-3 (Dolby Digital Plus).

Z powyższego wynika, że standardem kodowania i kompresji będzie MPEG-4 (H.264/AVC), dlatego konieczne jest, aby w możliwie krótkim czasie odbiorcy posiadali właściwe odbiorniki.

W związku z powyższym przewiduje się, iż publiczne sieci telekomunikacyjne używane do cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych oraz odbiorniki cyfrowe oraz inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych i radiofonicznych

powinny zapewnić interoperacyjność usług cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, w szczególności przez stosowanie otwartego interfejsu programu aplikacyjnego. Natomiast odbiorniki cyfrowe oraz inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych powinny zapewniać odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych oraz dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych. Kwestie te zostały określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

W celu uszczegółowienia powyższych regulacji przewidziano delegację ustawową do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw łączności, w którym zostaną określone wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie interoperacyjności konsumenckiego sprzętu cyfrowego, oraz szczególne potrzeby osób niepełnosprawnych.

Powyższe zmiany stanowią istotny element wsparcia procesu cyfryzacji telewizji w Polsce poprzez zapewnienie, w odpowiednich terminach, dostępności na rynku detalicznym odbiorników cyfrowych przeznaczonych do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych, które pozwalałyby na odbiór programów naziemnej telewizji cyfrowej w wysokiej rozdzielczości i w rozdzielczości standardowej dostępnych na terytorium RP, przynajmniej tych bezpłatnych.

Jednocześnie nie można wykluczyć sytuacji, w których słuszny interes konkretnego nabywcy będzie przemawiał za zapewnieniem mu możliwości nabycia odbiornika telewizyjnego lub tunera niespełniającego wymagań technicznych, ale tylko pod warunkiem uprzedniego pisemnego poinformowania o tym fakcie nabywcy przez sprzedawcę najpóźniej w chwili zawarcia umowy i pisemnym potwierdzeniu otrzymania przez nabywcę tych informacji. Taki wymóg został określony w art. 6 ustawy.

Artykuł 132 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stanowi implementację załącznika VI dyrektywy 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) zmienionej dyrektywą 2009/136/WE zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze

łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów. Przepis ten ma na celu promowanie tworzenia rynku dla szeroko dostępnych produktów i usług oferujących rozwiązania dla niepełnosprawnych użytkowników odbiorników cyfrowych, zgodnie z treścią dyrektywy 2009/136/WE.

9. Art. 136a

Prezes UKE będzie właściwy w sprawach spornych dotyczących umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu. Sprawy te będą rozstrzygane na wniosek operatora multipleksu lub operatora sieci nadawczej. Postępowanie wskazane powyżej wymagać będzie odpowiedniego czasu potrzebnego do podjęcia właściwego rozstrzygnięcia przez Prezesa UKE. Powyższe nie może jednak mieć negatywnego wpływu na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów w multipleksie, a w konsekwencji na konsumentów, którzy w tym czasie powinni mieć zapewniony dostęp do telewizji cyfrowej. Dlatego też Prezes UKE będzie mógł wydać na wniosek jednej ze stron sporu postanowienie, w którym określi warunki współpracy do czasu ostatecznego jego rozstrzygnięcia.

10. Art. 143 ust. 4

Zgodnie z projektowanym przepisem podmiot posiadający rezerwację częstotliwości będzie mógł upoważnić inny podmiot do żądania wydania pozwolenia radiowego dotyczącego wykorzystania zasobu częstotliwości objętego rezerwacją częstotliwości w okresie jej obowiązywania. Rozwiązanie to jest konieczne ze względu na wprowadzenie możliwości świadczenia usługi transmisji sygnału przez operatora sieci nadawczej na rzecz operatora multipleksu.

11. Art. 192

W związku z wprowadzeniem przepisów związanych z dostępem do multipleksu i rozstrzyganiem sporów między operatorem multipleksu a nadawcą konieczne jest poszerzenie kompetencji Prezesa UKE o rozpatrywanie tychże sporów.

12. Art. 209 ust. 1

Zmiana w art. 209 ust. 1 polegająca na dodaniu pkt 19a ma na celu zapewnienie należytego wykonywania obowiązków operatora multipleksu oraz obowiązków w zakresie dostępu do multipleksu.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Przepisy przejściowe

Za niezbędne należy uznać uregulowanie w projektowanej ustawie kwestii postępowań będących w toku, a dotyczących rozpatrywania wniosków o dokonywanie rezerwacji częstotliwości lub zmian parametrów technicznych istniejących telewizyjnych stacji analogowych. W związku z tym przewiduje się regulację, iż postępowania te zostaną umorzone. W świetle projektowanych przepisów takie rozwiązanie należy uznać za najbardziej zasadne i racjonalne.

W związku z istotnymi zmianami w zakresie obowiązku „must carry” należało przewidzieć przepis przejściowy, zgodnie z którym nadawca, który rozpowszechnia program „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II”, regionalny program telewizyjny rozpowszechniany w przypadku Telewizji Polskiej S.A., a także program Polsat, TV Puls oraz TV4, obowiązany jest nieodpłatnie udostępnić program na wniosek podmiotu rozprowadzającego program za pomocą sieci telekomunikacyjnej, który może wystąpić z takim wnioskiem nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Ponadto konieczne było wprowadzenie przepisu przejściowego ze względu na potrzebę utrzymania w mocy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie zmienianego przepisu art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

W odniesieniu do udzielonej na rzecz Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls Sp. z o.o. koncesji na rozpowszechnianie programu Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls w multipleksie II postanowiono, iż nie będzie można stwierdzić

nieważności tej decyzji, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto wykorzystywanie częstotliwości w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie znajdzie przepis art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Projektowana regulacja wiąże się z faktem wydania w dniu 11 czerwca 2010 r. przez Przewodniczący KRRiT koncesji na ww. programy telewizyjne i jest uzasadniona koniecznością zapewnienia sprawnego procesu wdrażania telewizji cyfrowej na terytorium RP. Proces ten jest na tyle zaawansowany, iż ryzyko ewentualnego stwierdzenia nieważności decyzji stanowiłoby zbyt duże zagrożenie dotrzymania terminów wynikających z zawartych przez RP porozumień międzynarodowych.

Regulacja ta dotyczy wyłącznie ww. programów telewizyjnych: Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls, rozpowszechnianych w multipleksie II, albowiem programy telewizyjne Telewizji Polskiej S.A., które będą rozpowszechniane w multipleksie I, nie wymagają uzyskania koncesji, a postępowanie na dodatkowe programy telewizyjne rozpowszechniane w tym multipleksie nie zostało na obecną chwilę zakończone.

Dodatkowo wskazano, że pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 20, czyli przeglądu realizacji obowiązku „must carry” Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadzi najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.

Przepis końcowy

Projektowane regulacje wejdą w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6, który wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95) w uzasadnionych przypadkach, jeżeli wymaga tego ważny interes państwa i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, akt normatywny może wejść w życie z dniem ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym. W związku z tym, iż proces wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej jest znacznie opóźniony, a ponadto konieczność wyłączenia nadawania sygnału analogowego wynika z zawartych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, za uzasadnione uznano przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym ustawa

wejdzie w życie z dniem ogłoszenia. Dodatkowo należy wyjaśnić, że już w chwili obecnej w Ministerstwie Infrastruktury prowadzone są działania mające na celu przygotowanie społeczeństwa polskiego do przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe.

W trakcie prac nad projektem nie było zgłoszeń podmiotów zainteresowanych tymi pracami w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

Na podstawie dyrektywy 98/34/WE, zmienionej dyrektywą 98/48/WE z dnia 20 lipca 1998 r. (dalej jako „dyrektywa”) państwa członkowskie są zobowiązane powiadamiać Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym projekcie przepisów technicznych dotyczącym produktów i usług społeczeństwa informacyjnego, zanim zostanie przyjęty w prawodawstwie krajowym. Dyrektywa ta została implementowana do polskiego prawa rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm., dalej jako „rozporządzenie”). Projekty aktów prawnych podlegają procedurze notyfikacji jeżeli dotyczą: produktu lub usługi społeczeństwa informacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, nie ma konieczności poddawania procedurze notyfikacji ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej, ponieważ nie zawiera przepisów technicznych, których notyfikacja jest obowiązkowa.

Ponadto należy wskazać, iż artykuł 132 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stanowi implementację załącznika VI dyrektywy 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) zmienionej dyrektywą 2009/136/WE zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów. W związku z powyższym na podstawie art. 38 ust. 3 dyrektywy powstaje obowiązek przekazania Komisji tekstu

przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą (tj. współdziałanie konsumenckiego sprzętu cyfrowego) oraz wszelkich zmian w tych przepisach.

Projekt zostanie przedstawiony Komisji Europejskiej zgodnie z § 12a uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Do podmiotów, na które oddziałuje projektowana regulacja, należą nadawcy programów telewizyjnych, operatorzy sieci kablowych, podmioty rozprowadzające program drogą rozświeczną satelitarną z wykorzystaniem systemów dostępu warunkowego albo w sposób cyfrowy rozświeczny naziemny w multipleksie oraz inne podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych, przedsiębiorcy telekomunikacyjni, producenci sprzętu RTV, konsumenci, organy administracji publicznej – w szczególności Prezes UKE i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, a także właściciele wielorodzinnych budynków mieszkalnych i użyteczności publicznej korzystający z antenowych instalacji zbiorowych (AIZ).

2. Wyniki konsultacji społecznych

W ramach konsultacji społecznych projekt ustawy został przesłany do: Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji, Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej, Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, Konfederacji Pracodawców Polskich, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Stowarzyszenia Budowniczych Telekomunikacji, Krajowej Izby Gospodarczej Budownictwa Telekomunikacyjnego, Federacji Związków Pracowników Telekomunikacji, Stowarzyszenia Inżynierów Telekomunikacji oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Amerykańskiej Izby Handlowej, Polskiego Związku Krótkofalowców, Związku Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i AGD, Instytutu Łączności, Centrum Zaawansowanych Technologii TIFORA, Polskiej Izby Radiodiffuzji Cyfrowej, Związku Pracodawców Mediów Publicznych, IMPALA Przedstawicielstwo w Polsce, Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Telewizji Puls, TP Emitel sp. z o.o., Polskich Sieci Nadawczych sp. z o.o., INFO-TV-FM sp. z o.o. Ponadto projekt ustawy został zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury.

W ramach konsultacji społecznych wypowiedziały się następujące podmioty: Sekcja Krajowa Pracowników Telekomunikacji, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Konfederacja Pracodawców Polskich, INFO-TV-FM sp. z o.o., Business Centre Club, Polska Izba Radiodiffuzji Cyfrowej, Telewizja Puls, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Canal + Cyfrowy, Związek Rzemiosła Polskiego, Telekomunikacja Polska S.A., Emitel sp. z o.o., Telewizja Polska S.A., TVN S.A., Polska

Izba Komunikacji Elektronicznej, ITI Neovision sp. z o.o. (Telewizja N), Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i AGD, Instytut Łączności, Fundacja Audiodeskrypcja.

Ponadto projekt ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej został przedstawiony do zaopiniowania przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

Kwestie sporne, jakie wyłoniły się w związku z przeprowadzonymi uzgodnieniami międzyresortowymi, były przedmiotem dalszej współpracy między Ministerstwem Infrastruktury i Krajową Radą Radiofonii i Telewizji. Wśród powstałych rozbieżności należy w szczególności wskazać na kwestię formy prawnej współpracy Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych. Zaproponowane w powyższym zakresie regulacje zostały zaakceptowane przez Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji pismem z dnia 1 lutego 2011 r., co ostatecznie zakończyło proces uzgadniania projektu ustawy z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanych zmian ustawy spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa.

Rozszerzenie katalogu naruszeń skutkujących nałożeniem kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa UKE może spowodować dodatkowe wpływy do budżetu państwa.

Zastosowanie technologii cyfrowej spowoduje oszczędniejsze wykorzystanie widma częstotliwości radiowych. Częstotliwości, które będą dostępne dla innych usług telekomunikacyjnych po uwzględnieniu istniejących usług telewizji analogowej w formie cyfrowej, będą stanowić tzw. dywidendę cyfrową postrzeganą jako dobro publiczne o wyjątkowym potencjale społecznym, kulturalnym i gospodarczym.

Jak wskazano w Planie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce, rozpatrując dywidendę cyfrową pod kątem ilości częstotliwości dostępnych po konwersji dotychczasowej

programowej oferty analogowej na ofertę cyfrową, można stwierdzić, że dywidenda ta wynosi ok. 392 MHz. Częstotliwości te są dobrem rzadkim, o wysokiej wartości ekonomicznej, a ich zagospodarowanie będzie możliwe po wyłączeniu nadawania analogowego. Wpływy z tytułu zagospodarowania dywidendy cyfrowej zostały oszacowane przez Komisję Europejską, która stwierdziła, iż całkowity potencjalny dochód wygenerowany dzięki dywidendzie cyfrowej w obrębie Unii Europejskiej na przestrzeni 15 lat wyniesie od 150 mld do 700 mld euro.

Dochody z tytułu jednorazowej opłaty za dokonanie rezerwacji częstotliwości (przetarg) stanowią dodatkowy, nieujmowany w planie dochodów UKE, dochód budżetu państwa. Wysokość tych dochodów nie może być precyzyjnie oszacowana, gdyż na etapie przygotowywania projektu ustawy budżetowej nieznana jest wysokość kwot, które przedsiębiorcy zadeklarują w organizowanych przetargach albo konkursach. Niemniej można przyjąć szacunkowo, iż:

- 1) w wyniku przetargu na rezerwację częstotliwości w zakresie 470 – 790 MHz przeznaczonych do świadczenia usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu – dodatkowe przychody wyniosą min. 500 mln zł (dane obliczeniowe na podstawie przetargu na pasmo 900 MHz na potrzeby telefonii ruchomej). Należy wziąć pod uwagę, że w 2010 r. Niemcy przeprowadzili aukcję na częstotliwości z zakresu 800 MHz, w wyniku której uzyskali wpływ do budżetu państwa w kwocie 4,38 mld euro. Dane te po pierwsze obrazują, jak wartościowa jest dywidenda cyfrowa, a po drugie mogą stanowić punkt odniesienia dla ustalenia wartości, którą będzie można osiągnąć w przetargu w Polsce, co oznacza, że dywidenda cyfrowa może zostać sprzedana nawet za kwotę ok. 4 mld zł,
- 2) w związku z planami wykorzystania częstotliwości w części zakresu 470 – 790 MHz na potrzeby świadczenia usług w ruchomych sieciach komórkowych o ogólnokrajowym pokryciu, do budżetu państwa wpłyną dodatkowe opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością w części zakresu 470 – 790 MHz. Przyjmując, że te częstotliwości zostaną przeznaczone do świadczenia usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu w standardzie UMTS, to roczne wpływy budżetu państwa przedstawiałyby się następująco dla 6 kanałów FDD. Poniżej zostały wskazane lata pobierania opłat, począwszy od II połowy 2013 r.:
  - I rok dysponowania częstotliwością – 3 600 000 zł,
  - II rok – 4 800 000 zł,
  - III rok – 6 000 000 zł,
  - IV – X rok – 6 900 000 zł.

Zakładając, że wykorzystanie częstotliwości w zakresie 470 – 790 MHz na świadczenie usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu będzie miało miejsce po wyłączeniu nadawania analogowego telewizji naziemnej, czyli po dniu 31 lipca 2013 r., to łączne wpływy budżetu państwa do 2020 r. mogą wynieść 38 550 000 zł (przez 7,5 roku).

Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa z tytułu rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami, jednakże spadek ten może być zrekomensowany wpływami z tytułu udzielenia przez KRRiT 4 koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych. Wysokość wpływów z tego tytułu oszacowano na kwotę 100 mln zł.

Dodatkowe obciążenie budżetu państwa będą stanowiły koszty przeprowadzenia informacyjnej kampanii społecznej dotyczącej procesu przechodzenia z nadawania analogowego na cyfrowe w telewizji naziemnej. W trakcie prac nad projektem założeń projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej zostało uzgodnione, iż zarezerwowanie odpowiednich kwot z budżetu państwa na przeprowadzenie kampanii informacyjnej będzie corocznie ustalane w ramach prac nad kolejnymi ustawami budżetowymi. Kwoty te będą przewidziane we właściwej części budżetu państwa w ramach limitu wydatków określanego co roku w ustawie budżetowej.

Kampania informacyjna o telewizji cyfrowej zostanie przeprowadzona w latach 2011 – 2013. Zakres i formy przeprowadzanej kampanii informacyjnej będą ściśle uzależnione od corocznie przyznawanych na ten cel środków z budżetu państwa, co z kolei jest uzależnione od możliwości finansowych tego budżetu.

Przeprowadzenie ogólnopolskiej kampanii informacyjno-edukacyjnej na temat zmian w sposobie nadawania telewizji naziemnej jest niezbędne przede wszystkim z punktu widzenia społecznego. Duża część społeczeństwa, której w głównej mierze ten proces będzie dotyczył (tzn. osoby starsze, niepełnosprawne, zamieszkujące tereny wiejskie), należy do tej grupy osób, które nie posiadają wystarczającej wiedzy technicznej i bez tego rodzaju pomocy mogą mieć trudności w zrozumieniu procesu cyfryzacji oraz przy zakupie i instalacji nowych urządzeń odbiorczych.

Projektowana ustawa nakłada dodatkowe zadania na organy administracji publicznej, tj. Prezesa UKE i KRRiT. Wskazując szacunkową wysokość kosztów realizacji tych zadań

przez Prezesa UKE oraz ich uzasadnienie, należy stwierdzić, iż obecnie na potrzeby analogowej emisji programów TV oraz eksperymentalnych emisji cyfrowych jest wykorzystywanych 731 stacji nadawczych. Obsługa procesu gospodarowania częstotliwościami wykorzystywanymi przez te stacje w Urzędzie Komunikacji Elektronicznej polega na: wykonywaniu analiz inżynierskich w kwestii zachowania kompatybilności między tymi stacjami oraz innymi sieciami radiokomunikacyjnymi, prowadzeniu uzgodnień międzynarodowych warunków technicznych wykorzystania wspomnianych częstotliwości, przygotowywaniu decyzji administracyjnych o dokonaniu rezerwacji częstotliwości i udzieleniu pozwoleń radiowych. Obsługa procesu gospodarki częstotliwościowej na potrzeby telewizji naziemnej jest realizowana przez zespół 6 osób, które również odpowiadają za sprawy związane z telewizją satelitarną i kablową. W trakcie okresu przejściowego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w ramach multipleksów: pierwszego, drugiego i trzeciego oraz implementacji telewizji mobilnej liczba stacji wzrośnie o około 250, tj. o około 35 %. Ponadto prowadzenie obliczeń odnośnie do kompatybilności elektromagnetycznej dla stacji cyfrowych jest znacznie bardziej skomplikowane, a zatem bardziej czasochłonne, niż ma to miejsce w przypadku stacji analogowych, ze względu na konieczność uwzględnienia właściwości systemu cyfrowego, w tym właściwości sieci jednoczęstotliwościowych (SFN), np. zakłóceń własnych sieci. Po wyłączeniu telewizji analogowej w dyspozycji operatorów poszczególnych multipleksów będzie łącznie 211 obszarów rezerwacji częstotliwości. Ponieważ zakłada się, że każdy z tych obszarów zostanie pokryty sygnałem radiowym umożliwiającym tzw. odbiór przenośny zewnętrzny i odbiór w ruchu transmitowanych programów, dlatego w każdym z takich obszarów zostanie uruchomionych kilka stacji nadawczych. Na terenach mało zurbanizowanych lub o niewielkim zróżnicowaniu ukształtowania terenu może to być od 3 do 5 stacji (głównych i doświetlających) na obszar wykorzystania częstotliwości, natomiast na terenach wysoko zurbanizowanych lub o znacznym zróżnicowaniu ukształtowania terenu od 5 do 8 stacji na obszar. Oznacza to, iż łączna liczba stacji cyfrowych będzie oscylowała wokół liczby 1.000. W związku z tym wystąpią dodatkowe koszty w 2012 r. związane z zakupem aparatury pomiarowej, które oszacowano na łączną kwotę 3 mln 725 tys. zł.

Koszty aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania przedstawiają się następująco:

- a) koszt analizatorów sygnałów DVB-T dla każdej delegatury – ok. 3 mln zł,
- b) koszt szkoleń specjalistycznych dla pracowników Urzędu – ok. 75 tys. zł,

- c) koszt dostosowania oprogramowania pomiarowego (wraz z licencjami) – ok. 650 tys. zł.

Bardzo istotnym rozwiązaniem, które jest komplementarne do regulacji dotyczących kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej, a także zmierza do zapewnienia rzeczywistej realizacji konstytucyjnej zasady zaufania obywateli do organów państwa i stanowiącego przezeń prawa oraz zasady zapewnienia dostępu do dóbr kultury, jest okresowe przeprowadzanie przez ministra właściwego do spraw łączności badania przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej. Należy wskazać, iż proces cyfryzacji stanowi niezwykle ważne wydarzenie społeczne, które niewątpliwie z racji technicznego charakteru wymusza na obywatelach konieczność dostosowania się do nowego, bardziej zaawansowanego technologicznie odbioru telewizji. Niewątpliwie proces ten będzie się wiązać z początkowymi niedogodnościami dla obywateli: konieczne będzie pozyskanie wiedzy o wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych urządzeń końcowych umożliwiających odbiór naziemnej telewizji cyfrowej, a także dokonanie zakupu takiego urządzenia. Stałe monitorowanie sytuacji na rynku pozwoli przede wszystkim na pozyskanie rzetelnych i aktualnych informacji o procesie przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe. Dlatego też należy zapewnić ministrowi właściwemu do spraw łączności możliwość pozyskiwania pełnych danych o przebiegu procesu wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej, ponieważ trudno jest na tym etapie przewidzieć i oszacować jego skutki dla społeczeństwa. Koszt przeprowadzenia w latach 2011 – 2013 takich badań wyniesie w zakładanej wysokości ok. 400 tys. zł.

Ponadto, jak już wspomniano w pkt 3 Oceny Skutków Regulacji, przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa (w wys. 11 mln 600 tys. zł rocznie – dla celów obliczeniowych przyjęto obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów dotyczące rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami). Warto wziąć również pod uwagę fakt, że do końca lipca 2013 r. (wyłączenie naziemnej telewizji analogowej) stacje telewizyjne będą zobowiązane do nadawania równoległej oferty w analogowej telewizji naziemnej i cyfrowej. Średni okres simulcastu wyniesie 24 miesiące, czyli przeciętnie oferta analogowa i cyfrowa będą oferowane równoległe przez 2 lata, co oznacza, że stacje telewizyjne będą musiały przeciętnie przez 2 lata (w zależności od obszaru) płacić za prawo do dysponowania częstotliwościami zarówno dla telewizji analogowej, jak i cyfrowej. Z powyższego wynika, że w ciągu 2 lat do budżetu państwa wpłynie opłata

z tytułu dysponowania częstotliwościami dla telewizji analogowej – 11 mln 600 tys. zł (rocznie) oraz telewizji cyfrowej – do 555 338 zł (rocznie za dwa multipleksy). Z tytułu simulcastu do budżetu państwa może trafić maksymalnie razem w ciągu dwóch lat ok. 1,11 mln zł (dla dwóch multipleksów).

Poniżej w sposób bardziej szczegółowy zostały przedstawione skutki finansowe dla budżetu państwa związane z wdrożeniem naziemnej telewizji cyfrowej.

Skutki finansowe dla budżetu państwa		Dodatkowe wpływy do budżetu państwa	
Wydatki			
koszt aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania	3 mln 725 tys. zł	dodatkové przychody związane z simulcastem emisji analogowej i cyfrowej	1 mln 110 tys. zł (przez 2 lata)
koszt przeprowadzenia badania	ok. 400 tys. zł	wpływy KRRiT stanowiące dochód budżetu państwa z tytułu udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych	100 mln zł (4 koncesje po 25 mln zł)
kampania w części, za którą jest odpowiedzialny minister właściwy do spraw łączności	4 mln zł		
		opłaty za prawo do dysponowania częstotliwościami dla DVB-T dla 3 multipleksów (dane szacunkowe na podstawie obowiązującego rozporządzenia w sprawie opłat*)	6 mln 664 tys. zł (rocznie 833 tys. zł) w ciągu 8 lat
Razem (w ciągu 10 lat)	8 mln 125 tys. zł		
Utracone wpływy			
zmniejszenie wpływów do budżetu państwa z tytułu wyłączenia naziemnej telewizji analogowej	87 mln zł (7,5 roku po 11 mln 600 tys. zł rocznie)		
Razem (w ciągu 10 lat)	95 mln 125 tys. zł	Razem (w ciągu 10 lat)	107 mln 774 tys. zł

*) Po okresie simulcastu (równoczesnego nadawania w technice cyfrowej i analogowej) nie wyklucza się prac nad nowelizacją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami (Dz. U. Nr 24, poz. 196, z późn. zm.), w celu podniesienia opłat za wykorzystywanie częstotliwości wykorzystywanych do nadawania cyfrowego.

Zmiany wpływów do budżetu państwa w związku z cyfryzacją:

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przez analogową telewizję naziemną:
  - obecnie analogowe stacje telewizyjne rocznie uiszczają opłaty w wysokości 11 600 000 zł, ostateczne wyłączenie analogowego nadawania telewizji naziemnej jest planowane na dzień 31 lipca 2013 r., stąd, opierając się na obowiązujących opłatach wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów, od tego czasu do budżetu państwa może nie wpływać rocznie ok. 11,6 mln zł,

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przez cyfrową telewizję naziemną:
  - przeciętny okres simulcastu (nadawania równoległego emisji analogowej i cyfrowej) wyniesie 2 lata, co oznacza, że do budżetu państwa dodatkowo rocznie wpłynie 277 669 zł (dla 1 multipleksu) albo 555 338 zł (dla 2 multipleksów), czyli maksymalny dodatkowy dochód państwa może w ciągu dwóch lat wynieść 1 mln 110 tys. zł (za 2 multipleksy).

Dodatkowe wpływy do budżetu państwa:

- Wpływy do budżetu państwa z tytułu udzielenia koncesji
Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa z tytułu rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami, jednakże spadek ten może być zrekompensowany wpływami z tytułu udzielenia przez KRRiT 4 koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych. Wysokość wpływów z tego tytułu oszacowano na kwotę 100 mln zł.

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością dla DVB-T dla 3 multipleksów
  - 6 mln 664 tys. zł w okresie 8 lat (przyjmując dla celów obliczeniowych obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie opłat).

Poza tym, w związku z przeprowadzeniem procesu cyfryzacji telewizji naziemnej, należy spodziewać się dodatkowych przychodów związanych:

- z przetargiem na rezerwację częstotliwości w paśmie 800 MHz – z tego tytułu można spodziewać się wpływów rzędu kilkuset milionów zł, niemniej wpływy wynikające z dywidendy cyfrowej, tj. w wyniku przeprowadzonego przetargu, mogą być

zrealizowane dopiero po uprzednim wyłączeniu sygnału analogowego oraz uzgodnieniu wykorzystywania tych częstotliwości z państwami ościennymi, w szczególności Federacją Rosyjską i Republiką Białorusi. Niezbędnym warunkiem jest także zwolnienie tych częstotliwości z użytkowania przez wojsko polskie. Szacuje się, iż wpływy z tytułu dywidendy cyfrowej będą mogły być zrealizowane w latach 2014 – 2017,

– ze zwolnieniem pasma 800 MHz⁶⁾ (zakres 791 – 921 MHz i 832 – 862 MHz) – w związku z tym dostępnych będzie 6 kanałów FDD. W przypadku wykorzystania ich przez UMTS na obszarze całego kraju opłata razem za 6 kanałów FDD wynosiłaby:

- I rok rezerwacji częstotliwości – 3 600 000 zł,
- II rok – 4 800 000 zł,
- III rok – 6 000 000 zł,
- IV – X rok – 6 900 000 zł (rocznie).

Po zwolnieniu pasma 800 MHz średnioroczna wysokość wpływów w ciągu 4 lat wyniosłaby 5 mln 325 tys. zł (łącznie przez 4 lata – 21 mln 300 tys. zł). Wysokość opłat przedstawiona jest orientacyjnie, ponieważ brak jest ostatecznej decyzji dotyczącej zwolnienia pasma 800 MHz, poza tym to pasmo częstotliwości będzie przeznaczone dla cyfrowych sieci ruchomych pracujących w standardzie LTE (wymagane będzie dostosowanie rozporządzenia dot. opłat za prawo do dysponowania częstotliwością, które nie obejmuje standardu LTE).

Koszty przeprowadzenia cyfryzacji telewizji naziemnej:

- Koszty UKE związane z cyfryzacją telewizji naziemnej:
  - koszt aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania (łącznie 3 mln 725 tys. zł):
    - koszt analizatorów sygnałów DVB-T dla każdej delegatury – ok. 3 mln zł,
    - koszt szkoleń specjalistycznych dla pracowników Urzędu – ok. 75 tys. zł,
    - koszt dostosowania oprogramowania pomiarowego (wraz z licencjami) – ok. 650 tys. zł,

---

⁶⁾ Zgodnie z harmonogramem zwalniania częstotliwości przez wojsko zawartym w Porozumieniu między Prezesem UKE a Ministrem Obrony Narodowej, zmiana użytkowania kanałów w paśmie 800 MHz jest przewidziana na rok 2017.

- Koszty przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw łączności badań w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej – szacunkowy koszt – łącznie ok. 400 tys. zł.
- Koszty przeprowadzenia informacyjnej kampanii społecznej dotyczącej procesu przechodzenia z nadawania analogowego na cyfrowe w telewizji naziemnej:
  - w trakcie prac nad projektem założeń projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej zostało uzgodnione, iż zarezerwowanie odpowiednich kwot z budżetu państwa na przeprowadzenie kampanii informacyjnej będzie corocznie ustalane w ramach prac nad kolejnymi ustawami budżetowymi,
  - kampania informacyjna o telewizji cyfrowej zostanie przeprowadzona w latach 2011 – 2013. Zakres i formy przeprowadzanej kampanii informacyjnej będą ściśle uzależnione od corocznie przyznawanych na ten cel środków z budżetu państwa, co z kolei jest uzależnione od możliwości finansowych tego budżetu.

Art. 28 projektowanej ustawy określa maksymalny limit wydatków budżetu państwa w związku z procesem cyfryzacji telewizji naziemnej. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe będzie oznaczało ponoszenie przez budżet państwa wydatków w maksymalnej wysokości 8 125 000 zł przez okres dziesięciu lat (2011– 2020). Przedstawiony poniżej limit wydatków został określony na okres 10 lat, co jest zgodne z art. 50 ust. 1b ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw:

- w 2011 r. – 1 100 000 zł (w tym 1 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej oraz 100 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji),
- w 2012 r. – 5 925 000 zł (w tym 2 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej, 3 725 000 zł to koszt nabycia aparatury pomiarowej i koszty niezbędne do jej prawidłowego działania oraz 200 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji),
- w 2013 r. – 1 100 000 zł (w tym 1 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej oraz 100 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do

spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji).

W latach 2014 – 2020 nie przewiduje się wydatków z powyższego tytułu z budżetu państwa.

W przypadku zagrożenia przekroczenia na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu form kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej. Z tego względu organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitów wydatków oraz wdrożenia powyższego mechanizmu korygującego jest minister właściwy do spraw łączności.

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Przyjęcie projektowanej regulacji będzie oddziaływać korzystnie na rynek pracy. Po wejściu w życie zaprojektowanych zmian będzie możliwe pozyskanie dywidendy cyfrowej, która umożliwi nadawcom znaczący rozwój oferowanych usług i poszerzenie ich oferty, przy jednoczesnym zagwarantowaniu dostępności tych cennych zasobów na potrzeby innych ważnych społecznie i gospodarczo zastosowań. Na fakt ten zwraca uwagę Komisja Europejska w swoim komunikacie „Pełne wykorzystanie potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe”⁷⁾. Zgodnie z tym komunikatem dywidenda cyfrowa stwarza sytuację korzystną dla wszystkich grup interesu. Działania w tym zakresie przyczynią się do realizacji inicjatywy i2010, stanowiącej część odnowionej strategii lizbońskiej, w której podkreśla się znaczenie technologii teleinformatycznych dla wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, jako podstawowego czynnika innowacji i zwiększania wydajności pracy.

W efekcie cyfryzacja będzie prowadzić do ożywienia rynku, wzmocnienia gałęzi gospodarki opartej na wiedzy, powstania nowych miejsc pracy. Wskutek cyfryzacji będzie także możliwy postęp w budowie społeczeństwa informacyjnego i zapobieganie wykluczeniu cyfrowemu.

---

⁷⁾ Nr COM/2007/0700, Nr CELEX 52007DC0700, dostępny pod adresem:
<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2007:0700:FIN:PL:PDF>

Komunikat Komisji Europejskiej „Electronic Communications: the Road to the Knowledge Economy”⁸⁾ wymienia komputer, telewizją kablową, telewizję cyfrową, telefonię UMTS oraz sieci R-Lan jako drogi dostępu do tzw. usług społeczeństwa informacyjnego.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane regulacje będą miały wpływ na konkurencyjność w zakresie rynku telekomunikacyjnego oraz medialnego, a także producentów odbiorników telewizyjnych i urządzeń konsumenckich służących do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej. Wprowadzenie rozwiązań technologii cyfrowej będzie ważnym bodźcem ekonomicznym mimo kosztów, jakie muszą zostać poniesione. Zniwelowane zostaną w szczególności różnice zasięgu odbioru programu nadawcy, które wynikają z uwarunkowań technicznych, co powinno mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność na rynku usług medialnych. Naziemna telewizja cyfrowa stwarza nadawcom nie tylko możliwość uzyskania ogólnopolskiego zasięgu, ale również rozwoju produkcji programów oraz szanse „wejścia na rynek” nowych podmiotów gospodarczych.

Celem proponowanych regulacji jest zatem zapewnienie i zwiększenie skutecznej konkurencji na rynku, co powinno mieć korzystny wpływ na ceny z tytułu świadczenia usług medialnych.

Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej będzie skutkowało kosztami dla wszystkich uczestników rynku. Są to koszty związane z:

- 1) cyfryzacją produkcji, przy czym istotne jest, że w większości koszty te już zostały poniesione przez nadawców,
- 2) zakupem linii produkcyjnych na potrzeby telewizji wysokiej rozdzielczości (HDTV),
- 3) modernizacją sieci nadawczych,
- 4) kampanią informacyjną o telewizji cyfrowej,
- 5) zakupem urządzeń końcowych (tzw. set-top-boxów bądź cyfrowych odbiorników telewizyjnych).

Jak już wskazano w Planie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce, po stronie nadawczej szacować można, że dodatkowe koszty związane z emisją równoległą jednego

---

⁸⁾ Nr COM/2003/65, Nr CELEX 52003DC0065, dostępny pod adresem:
http://ec.europa.eu/regional_policy/innovation/pdf/library/electrocom_roadknowledge_en.pdf

programu analogowego obok cyfrowego wyniosą około 15 % emisji programu analogowego. Jednak po zakończeniu okresu emisji równoległej pozostaną tylko koszty emisji cyfrowej, szacowane na poziomie 15 % obecnej emisji analogowej. Oznacza to znaczne oszczędności po stronie emisyjnej.

Przełączenie telewizji naziemnej z techniki analogowej na cyfrową wymaga po stronie nadawczej wymiany lub modernizacji około 100 – 150 stacji nadawczych (a także urządzeń transmisyjnych i w pewnym stopniu studyjnych), a po stronie odbiorczej wymiany około 3 milionów odbiorników odbierających telewizję naziemną lub ich wyposażenia w tzw. set-top-boxy (STB), zwane także potocznie dekodernami, oraz zmodyfikowania części instalacji odbiorczych. Według przybliżonych szacunków całkowity koszt tego przedsięwzięcia może sięgać od jednego do dwóch miliardów złotych.

Realizacja wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej będzie miała również wpływ na producentów sprzętu RTV, z uwagi na to, że będzie się wiązać z koniecznością zakupu przez osoby korzystające z odbiorników telewizyjnych odpowiednich urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych. W przypadku braku takiego urządzenia odbiór sygnału telewizyjnego nadawanego w postaci cyfrowej będzie niemożliwy. Konieczność zakupu ww. set-top-boxów będzie dotyczyć większości gospodarstw domowych w Polsce. Koszt takiego urządzenia jest szacowany na kwotę 210 – 300 zł. Przewiduje się jednak, że cena ta będzie stopniowo spadać w związku z uruchomieniem masowej produkcji. Zakładając prognozowany średni koszt takiego urządzenia na poziomie 250 zł, przy liczbie odbiorników wynoszącej 3 mln, koszt całkowity tego przedsięwzięcia wyniesie około 750 mln zł.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja może mieć korzystny wpływ na działalność gospodarczą nadawców programów telewizyjnych, przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a przez to również na rozwój regionów.

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, telewizję publiczną w Polsce tworzy:

- 1) „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, nadająca dwa programy ogólnopolskie TVP 1 i TVP 2, oraz
- 2) 16 oddziałów terenowych, tworzących TVP INFO.

Program TVP 1 wykorzystuje 179 kanałów, w tym 40 z mocą promieniowaną równą lub większą od 10 kW. Program TVP 1 obejmuje swoim zasięgiem 99,6 % ludności kraju.

Program TVP 2 wykorzystuje 174 kanały, w tym 45 z mocą równą lub większą od 10 kW. Program obejmuje swoim zasięgiem 99,39 % ludności kraju. W 2008 r. program regionalny TVP wykorzystywał 56 kanałów, w tym 24 kanały z mocą promieniowaną równą lub większą od 10 kW. Program obejmuje swoim zasięgiem 70,81 % ludności kraju.

Jedyną ogólnokrajową koncesjonowaną siecią – obejmującą 85,6 % ludności kraju – jest POLSAT. Ponadregionalne programy uniwersalne TVN, TV 4 i TV PULS – rozpowszechniane drogą naziemną – nie docierają nawet do połowy Polaków. Sieć naziemnych stacji nadawczych TVN pozwala na dotarcie do około 47,1 % mieszkańców kraju, a warunki techniczne określone w koncesji TV 4 umożliwiają odbiór około 26,7 % widzów. Dotychczas sieć Telewizji PULS miała najmniejszy zasięg wśród nadawców tej kategorii. Rozszerzenie koncesji o 4 nowe stacje nadawcze pozwoliło na wzrost zasięgu tej stacji do 25,1 % mieszkańców.

Z powyższego wynika, że wielkość oferty programowej i jej zróżnicowanie nie jest zadowalająca. Tylko 3 programy (w tym 2 nadawcy publicznego) mają zasięg zbliżony do ogólnopolskiego. Pozostałe komercyjne programy naziemne mają zasięg ponadregionalny (3), zaś rynek nadawców lokalnych i regionalnych tworzy 8 programów komercyjnych oraz 16 programów telewizji publicznej. Ograniczenia techniczne związane z dotarciem programów naziemnych do odbiorcy zostaną usunięte w wyniku konwersji cyfrowej.

Rozwój telewizji cyfrowej w Polsce jest bardzo dynamiczny. Szacuje się, że liczba abonentów telewizji cyfrowej wynosi ok. 3,6 mln Polaków. Niemniej w dokumencie „Działalność Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w zakresie wprowadzania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce”⁹⁾ wskazano, iż „dostęp do bogatej oferty programowej ma jedynie ok. 50 % gospodarstw domowych, korzystających z telewizji kablowej lub satelitarnej. W bezpłatnej ofercie, której odbiór jest możliwy poprzez anteny indywidualne bądź zbiorcze, dostępne jest 7 programów naziemnej telewizji analogowej (...). Niepełne pokrycie kraju sygnałem telewizyjnym powoduje, że wszystkie 7 naziemnych programów można odbierać jedynie w kilku miastach i ich okolicy. Wszyscy widzowie mają możliwość odbioru jedynie dwóch programów telewizji publicznej. Cztery programy telewizyjne (TVP1, TVP2, TVP3 i Polsat) dostępne są dla około 75 % ludności. Pozostałe programy dostępne są wokół kilku, kilkunastu aglomeracji miejskich.”.

---

⁹⁾ Dostępny pod adresem: http://www.krrit.gov.pl/bip/Portals/0/publikacje/strategie/naz_tv_cyfrowa_pl.pdf

Naziemna telewizja cyfrowa może także przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa państwa, gdyż pozwoli na dotarcie w sytuacjach związanych z różnymi zagrożeniami (przykładowo – klęskami żywiołowymi) do wszystkich jego obywateli.

7. Ocena zgodności regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności w zakresie implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów.

Komisja Europejska jest żywo zainteresowana rozwojem telewizji cyfrowej i przyszłością całego sektora nadawania cyfrowego, jednakże decyzję w kwestii ustalenia i realizacji harmonogramu zaprzestania nadawania analogowego pozostawia w gestii państw członkowskich. Całkowite zaprzestanie nadawania analogowego powinno, zdaniem Komisji Europejskiej, nastąpić dopiero po osiągnięciu niemalże pełnej dostępności odbioru sygnału cyfrowego, aby zminimalizować społeczne koszty tego procesu. Komisja Europejska stoi na stanowisku, że nie istnieje obecnie jeden uniwersalny model przechodzenia na nadawanie cyfrowe, lecz każdy rynek, ze względu na swoją specyfikę, przyjmuje inne założenia i rozwiązania.

Komisja Europejska zwraca także uwagę na istotne znaczenie, jakie dla rozwoju rynku będzie miała dywidenda cyfrowa. W swoim komunikacie „Pełne wykorzystanie potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe” Komisja wskazała, że dywidenda cyfrowa uzyskana w wyniku przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe stanowi wyjątkową szansę na zdynamizowanie całej branży radiokomunikacyjnej oraz radiodifuzyjnej. Może w znaczący sposób przyczynić się do realizacji celów strategii lizbońskiej w zakresie konkurencyjności i wzrostu gospodarczego oraz do zaspokojenia szeregu potrzeb społecznych, kulturalnych i gospodarczych mieszkańców Europy.